

KÁZÁNÍ NA HOŘE

*Výtahy z vyřčeného Díla zjevení Božího
(skrze ústa prorokyní dnešní doby)*

*To je Mé slovo
Alfa a Omega*

1989

*Život podle zákona Božího
po tomto životě se snaží prvotní křesťané
v Univerzálním životě*

www.universe-people.cz

Kázání na hoře

*Výtahy z díla
To je Mé slovo, Alfa a Omega*

Evangelium Ježíše

*Kristova promluva,
kterou svět nezná*

*Kristus, Syn Boží,
Spoluvládce nebes,
Spasitel všech lidí a duší,
budovatel a panovník
Říše Boží na Zemi,
se opět vyjevuje.*

*Kristus, klíč k bráně života
Univerzální život*

1. vydání 1993

Universelles Leben e.V.

Haugerring 7

D-97070 Wurzburg, Německo

Přeloženo z němčiny

Pro přesný smysl textu je směrodatné

Vydání v německém jazyce.

Titulek v originálu:

„Die Bergpredigt“

Na internet zpracováno Ivo A. Bendou 13.7.2001, Česká Lípa.

www.universe-people.cz

Zadní strana obálky knihy:

Kázání na hoře

Konkrétní životní poukázky

pro život podle zákonů Božích v každodenním životě:

Jak se správně chovám vůči svému bližnímu?

Jak se přiblížím Bohu ve svém bližním?

Jak mohu svůj život změnit, abych se stal míruplným,

vyrovnaným a dynamickým?

Jednoduchá životní pravidla jako

„Co očekáváš od svého bližního, čiň nejdříve ty“ -

kdo je provádí, se dozví jejich

revoluční pozitivní působení ve svém životě.

Kristus mluví:

„Kázání na hoře je Vnitřní cesta k srdci Božímu,

kteřá vede k dokonalosti.“

Jako Ježíš Nazaretský nám daroval

Kristus Kázání na hoře –

a dnes je objasňuje a prohlubuje

prostřednictvím prorockého slova

ve Svém velkém vyřčeném Díle zjevení

v Univerzálním životě

„To je Mé slovo. Alfa a Omega

Evangelium Ježíše

Kristova promluva, kterou svět nezná“

Z tohoto rozsáhlého díla

je v této knížce podáno ve výtahu

Kázání na hoře pro všechny duchovně se snažící.

Obsah

Obsah	1
Úvod	3
Blahoslavenství	5
Výstrahy.....	9
Vy jste sůl země.....	12
Vy jste světlo světa	13
Následujte Mne.....	14
Dodržuj přikázání - pak teprve vyučuj.....	17
Žij podle svého poznání.....	18
Smiř se se svým bližním	19
Odpouštěj a pros o odpuštění	21
Miluj své nepřátele	23
Žehnejte těm, kdož vás proklínají.....	24
Přijímej ze srdce své bližní	25
Nepoutej se na lidi či věci.....	26
Staň se dokonalým jako tvůj Otec na nebesích	27
Jdi cestou do nitra svého	29
Uč se správnému modlení.....	31
Najdi pravdu v sobě	32
Uskutečňuj své modlitby.....	33
Nacházej v negativním to pozitivní.....	36
Nenaříkejte nad svými mrtvými.....	38
Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce	41
Usiluj nejprve o Říši Boží	43
Nesud' svého bližního.....	46
Začni sám u sebe.....	47
Neprováděj misionářství.....	48
Zahloubej se do svého nitra	49
Dávej to, co očekáváš.....	50
Vzdoruj pokušení, rozhodni se pro Boha	52
Podle jejich plodů je poznáte	53

Naplňuj vůli Boží	55
Stavěj na skále - Kristově	56
Dvanáctero přikázání Ježíše.....	58
Vnitřní cesta.....	60
Co je Univerzální život?	61
Kontakty	63

Úvod

Ježíš Nazaretský daroval lidstvu před téměř dvěma tisíci lety Kázání na hoře. Podstatné části tohoto učení můžeme převzít z bible (Matouš 5:7). Kázání na hoře obsahuje podstatné části Ježíšova učení - stěžejní výpovědi pro život podle Božích zákonů, pokyny pro styk s našimi bližními, se zvířaty, s přírodou. Kdo toto učení proměňuje ve svém denním životě v čin, brzy pocítí, že se jeho život mění, že se stává pokojným a pozitivním.

Církevní vůdci a politici právě takzvaného křesťanského světa naproti tomu tvrdí, že toto učení je utopie a nelze je proměnit v čin.

Byl tedy Ježíš Nazaretský utopista?

Nebo byl On tím realistou, který by nám lidem mohl ukázat cestu z bludiště lidského Já?

Kristus, Syn Boží, chodil jako Ježíš Nazaretský po této Zemi. Jeho spasitelský duch žije a působí od onoho „Vykonáno“ na Golgotě v každém jednotlivém z nás. Promlouval v uplynulých dvou tisících letech stále znovu skrze ústa proroků. Dnes, v této veliké době přelomu, promlouvá znovu skrze Jeho prorokyni. Objasňuje a prohlubuje Svá učení, která dal lidem jako Ježíš Nazaretský. To se projevuje také v Jeho velkém vyřčeném Díle zjevení „To je Mé slovo. (Alfa a Omega). Ježíšovo evangelium. Kristova promluva, kterou svět nezná“.

Toto dílo daleko přesahuje obsah bible; dává nám mohutný souhrnný přehled o tom, co bylo, o tom, co je, a o tom, co bude. Kristus daruje lidstvu v této promluvě také všeobsahující pokyny pro skutečně duchovní život podle Božích zákonů. Tím se naplňují v tomto díle Jeho slova, která pronesl jako Ježíš Nazaretský: „Měl bych vám ještě mnoho co říci...“ (Jan 16:12). Vycházejí z „Ježíšova evangelia“, již existujícího mimobiblického evangelického textu, popisuje Kristus v této knize, „To je Mé slovo“, Svůj život a působení jako Ježíš Nazaretský; ukazuje nám především, jak můžeme v naší dnešní době žít podle zákonů Božích, podle Desatera přikázání a podle Kázání na hoře, a nechává nás nahlédnout do budoucnosti, do Jeho Říše míru na Zemi.

Ježíšovo Kázání na hoře obsahuje esenci cesty do nitra, kterou Kristus dnes učí v Univerzálním životě skrze Své prorocké slovo ve všech stupních a detailech. Vnitřní cesta „Blíž, můj Bože, k Tobě blíž“ je cestou sebepoznání a překonání lidských chyb z lásky k Bohu. Kdo úspěšně vstoupí na tuto stezku k nezištnosti, k rovnosti, svobodě, jednotě, bratrství a spravedlnosti, obdrží sílu víc a více naplňovat Kázání na hoře a Desatero přikázání v denním životě - a také v zaměstnání a v hospodářství.

Kniha, která je zde k dispozici, by chtěla všem hledajícím lidem naší doby přiblížit Ježíšovo kázání na hoře - nejen části obsažené v bibli, nýbrž Jeho poučení s vysvětlením a prohloubením, které dnes pak má zde předložená kniha umožnit čtenáři pohled do hloubi obsahu vyřčeného díla „To je Mé slovo. (Alfa a Omega). Ježíšovo evangelium. Kristova promluva, kterou svět nezná“.

V díle „To je Mé slovo“ následují po jednom, nebo několika verších „Ježíšova evangelia“ vždy slova, jimiž Kristus v roce 1989 tyto úryvky objasnil, opravil a prohloubil. Tento systém byl zachován také při reprodukci předložených výtahů. Pro členění a přehledné uspořádání textu jsou zařazeny nadpisy.

Vypuštěny byly z projeveného textu některé pasáže, jež bez významové souvislosti celého díla nejsou bez dalšího srozumitelné, zejména mnoho slov, určených Kristem budoucím obyvatelům Jeho Říše míru. Kdo by chtěl tato slova pročíst, je odkázán na ono dílo, Dílo zjevení.

K textu Kázání na hoře je v této brožuře připojeno také dvanáct přikázání Ježíše, jenž učil před téměř dvěma tisíci lety a jež teď lidstvu znovu dal ve Svém díle, Díle zjevení „To je Mé slovo“, kapitola 46, 7:21. Je to v podstatě Desatero přikázání, jež dal Bůh skrze Mojžíše, která Ježíš Nazaretský pro Svou budoucí Říši míru ještě rozšířil.

Bůh dával a dává. Neptá se, zda lidé Jeho slovo, Boží Slovo, poznají a podle něho žijí. Každý může zkusit a rozhodnout se. „Kdo to může pochopit, ať pochopí; kdo nechce, ať to nechá.“

Kristovi přátelé v Univerzálním životě

Blahoslavenství

1. Když Ježíš ušel množství lidu, vystoupil na horu. A když se posadil, přistoupilo k Němu všech Dvanáct. On vzhlédl ke Svým učedníkům a promluvil:

2. Blahoslavení v duchu jsou chudí, neboť jejich je království nebeské. Blahoslavení jsou ti, kteří snášejí utrpení, neboť budou utěšeni. Blahoslavení jsou dobromyslní, neboť jim bude patřit pozemská říše. Blahoslavení jsou ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni mají být nasyceni.

3. Blahoslavení jsou milosrdní, neboť dosáhnou milosrdenství. Blahoslavení jsou ti, kteří jsou čistého srdce, neboť budou viděti Boha. Blahoslavení jsou nositelé míru, neboť budou sloužit dětemi Božími. Blahoslavení jsou ti, kteří pro spravedlivou věc trpí pronásledováním, neboť jejich je Říše Boží.

4. Ano, blahoslavení jste, když vás lidé budou nenávidět a vyobcují vás ze svého společenství a budou proti vám mluvit všemožné zlo a vaše jméno dají do klatby kvůli Synu člověka. Radujte se toho dne a skákejte radostí, neboť hle, vaše odplata v nebi je veliká. Neboť totéž činili jejich otcové prorokům. (Kap. 25:1-4)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kázání na hoře je Vnitřní cesta k srdci Božímu, která vede k dokonalosti.

Blahoslavení budou vidět Krista a se Mnou, s Kristem, budou ve vši dobromyslnosti a pokoře vlastnit pozemskou říši. Blaho tomu, kdo ve všem vidí nádheru Otce – Matky - Boha. Ten se stal živým příkladem pro mnohé.

Já vedu ty Svě k poznání pravdy.

Kdo z pravdy je, slyší Můj hlas, protože on je pravda a proto také pravdu slyší a vidí.

Blahoslavení jsou bez bázně a radostní, neboť vidí a slyší, co nevidí a neslyší ti, kteří se ještě skrývají za svým lidským já a toto drží s nejvyšším vypětím, aby nebyli poznáni.

Avšak blahoslavení vidí dovnitř do žaláře lidského já a poznávají nejskrytější myšlenky svých bližních. Svítí silou svého jasného vědomí dovnitř a provolávají ke svým bližním:

„Blahoslavení v duchu jsou chudí, neboť jejich je království nebeské!“

Slovy „chudí“ není míněna hmotná chudoba. Nikoliv ona přináší blahoslavenost v duchu, nýbrž oddanost Bohu, z níž člověk naplňuje, co je vůle Boží. Ta je vnitřním bohatstvím.

Slovy „chudí“ jsou míněni všichni ti, kdo neusilují o vlastní jmění a neshromažďují žádný majetek. Jejich myšlení a snažení patří společnému životu, v němž zákonitým způsobem

spravují majetek, který Bůh všem daroval. Nepřemýšlejí o světském a neusilují o něj. Slouží obecnému blahu a vztahují své ruce k Bohu a království Boží v jejich nitru, jež chtějí zvěstovat a přinášet všem lidem, kteří jsou dobré vůle. Jejich vnitřní bohatství je život v Bohu, pro Boha a pro jejich bližní. Žijí dle přikázání „Modli se a pracuj“.

Oni spějí k Duchu Božímu a přijímají pro svůj pozemský život od Boha to, co potřebují, a ještě více. To jsou blahoslavení v Duchu Božím.

„Blahoslavení jsou, kteří snášejí utrpení, neboť budou utěšeni.“

Utrpení člověka není od Boha, nýbrž trpící je buď sám zapříčinil nebo jeho duše převzala v duchovní říši část viny některé bratrské nebo sesterské duše, aby pro ni v pozemském bytí tuto vinu odčinila, což by umožnilo bratrské nebo sesterské duši vstoupit do vyšších oblastí Vnitřního života.

Kdo snáší své utrpení, aniž by obviňoval svého bližního, a v utrpení poznává své chyby a slabosti, lituje jich, prosí o odpuštění a odpouští, tomu bude uděleno Boží milosrdenství. Neboť Bůh, Věčný, by chtěl Svě děti utěšit a sejmout z nich to, co není dobré a léčivé pro jejich duši. Neboť když utrpení duši opustí, tedy když příčiny, jež se v duši staly činnými, jsou vymazány, dostává se člověk blíže k Bohu.

„Snášej své utrpení“ znamená: Nenaříkej; neobviňuj Boha a také ne své bližní. Nacházej ve svém utrpení své hříšné chování, jež k tomuto utrpení vedlo.

Lituj, odpouštěj a pros o odpuštění, a nečiň už více to, co jsi poznal jako hřích. Pak může být duševní vina Bohem smazána a ty z Něj potom přijmeš více síly, lásky a moudrosti.

Když se setkáš s člověkem, který snáší utrpení a je jím zkoušený, a ten tě poprosí o pomoc, pak při něm stůj a pomoz mu, pokud je to pro tebe možné a pro jeho duši dobré. A když poznáš, že tvůj bližní pomoc vděčně přijímá a pomocí jí se vzchopí, pak dej mu ještě více, pokud je ti to možné.

Avšak ty, jenž přinášíš pomoc, konej to nezištně. Jestliže to konáš pouze z vnější povinnosti, pak za to neobdržíš žádnou duchovní odměnu - a také neprokážeš žádnou službu duši toho, jenž snáší utrpení a je jím zkoušen, nýbrž jenom tělu, povelu duše.

„Blahoslavení jsou dobromyslní, neboť jim bude patřit pozemská říše.“

Dobromyslnost, pokora, láska a dobrota jdou ruku v ruce. Kdo se stal nezištnou láskou, ten je také dobromyslný, pokorný a dobrotivý. Je naplněn moudrostí a silou.

Lidem v mém duchu, nezištně milujícím, bude patřit pozemská říše. Ó vizte, cesta k srdci Božímu je cestou do srdce nezištné lásky. Z nezištné lásky proudí mír Boží.

Ti lidé, kteří putují k Božímu srdci, a ti lidé, kteří již v Bohu žijí, působí pro Novou dobu tím, že všechny ochotné lidi učí cestu k Bohu. Tím berou pozemské království víc a více v mém duchu do vlastnictví.

„Blahoslavení jsou, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť mají být nasyceni.“

Kdo po spravedlnosti Boží hladoví a žízní, je pravdu hledající, toužící po životě v Bohu a s Bohem. Ten má být nasycen.

Můj bratře, Má sestro, kteří toužíte po spravedlnosti, po životě v Bohu a s Bohem, buďte utěšeni a pozvedněte se z hříšného lidského já! Radujte se, neboť započala doba, v níž se Říše Boží přiblíží lidem, kteří se snaží dodržovat přikázání života.

Hle, Já, tvůj Spasitel, Jsem pravda v tobě samém. V tobě samém Jsem tedy Já cestou, pravdou a životem.

Pravda je Zákon lásky a života. V Desateru přikázání, jež jsou výtahy z všeobsahujícího zákona Božího, najdeš ukazatele pro cestu k pravdě. Dbej Desatera přikázání a tím více uspěješ na cestu Kázání na hoře, v němž je cesta k pravdě důsledně vyložena.

Cesta k pravdě je cestou k srdci Božímu, k věčnému životu, jenž je nezištnou láskou. Kázání na hoře je cestou do Říše Boží, do zákonů Říše míru Ježíše Krista. Zhloubáš-li se do nich a splníš-li je, pak dospěješ k božské moudrosti.

Poznej: Nikdo nechť nehladoví nebo nežízní po spravedlnosti. Uskutečni první krok k Říši lásky tím, že budeš nejprve spravedlivý sám k sobě. Cvič se v pozitivním životě a myšlení a staneš se postupně spravedlivým člověkem. Pak přineseš spravedlnost Boží do tohoto světa; a zastupuješ ji také, protože naplňuješ vůli Boha, Pána, z Jeho lásky a moudrosti.

Poznej: Blízko je doba, v níž se stane, co bylo vyřčeno. Lev bude u jehňátka, protože lidé dosáhli vítězství sami nad sebou - skrze Mne, jejich Spasitele. Budou tvořit velikou rodinu v Bohu a žít v jednotě se všemi zvířaty a s celou přírodou.

Radujte se, Říše Boží se přiblížila - a s Říší Boží také Já, váš Spasitel a přinašeč míru, vládce Říše míru, světové říše Ježíše Krista.

„Blahoslavení jsou milosrdní, neboť dojdou milosrdenství.“

Milosrdenství Boží odpovídá dobromyslnosti a laskavosti Boha a je pro všechny duše branou k dokonalosti života. Lidé, kteří ve svých duších rozvinuli skrze Mne, Krista, žijící v Otcí - Matce - Bohu, všech sedm základních sil života - zákon od pořádku až k milosrdenství - vejdou opět jako čisté duchovní bytosti skrze bránu milosrdenství do nezištné lásky, do Říše Boží, do nebes, a budou žít v míru. Bránu k věčnému Bytí tvoří sedmá základní síla, milosrdenství - v Duchu Božím nazývaná laskavost a dobromyslnost. Všichni lidé, kteří se cvičí v milosrdenství, milosrdenství také dosáhnou a budou stát při těch, kdož se nacházejí na cestě k milosrdenství.

Poznejte: Cesta k srdci Boha je cestou jednotlivce ve společenství se stejně smýšlejícími. Neboť Bůh je jednota, a jednota v Bohu je společenství v Bohu a s Bohem a s bližními.

Kdo udělal první kroky na cestě k dokonalosti, ten naplní přikázání jednoty: Jeden za všechny, Kristus - a všichni za jednoho, Krista.

Kázání na hoře, jak bylo vyřčeno, je evoluční cestou na této vývojové cestě k Božímu srdci postoupili kupředu, pomáhají zase těm, kteří stojí teprve na začátku cesty. Ve všech a nad všemi září Kristus, který Já Jsem.

„Blahoslavení jsou, kteří jsou čistého srdce, neboť budou viděti Boha.“

Čisté srdce je čistá duše, která se opět pozvedla vzhůru k absolutní duchovní bytosti skrze Mne, Krista v Otci-Matce-Bohu.

Čisté duše, jež se opět staly bytostmi nebes, jsou pak opět věrným obrazem věčného Otce a hledí Věčnému opět tváří v tvář. Vidí, žijí a slyší současně zákon věčného Otce, protože se opět stali duchem z Jeho ducha - věčným zákonem samým.

Dokud ještě lidé a duše v sobě Ducha Božího musí naslouchat, nejsou ještě duchem z Jeho ducha, zákonem lásky a života samým.

Kdo se však opět stal zákonem lásky a života, ten pohlíží věčnému Otci tváří v tvář a je s Ním v neustálé, vědomé komunikaci. Vidí také zákon Boží, život z Boha, jako celek, protože je sám život a láska a pohybuje se v nich. Kdo se pohybuje v absolutním zákoně Božím, ten jej také úplně odkryl - od pořádku až k milosrdenství. Jemu slouží všech sedm základních sil nekonečna, protože je v absolutní jednotě a harmonii se vším bytím.

„Blahoslavení jsou zakladatelé míru, neboť budou nazýváni dětmi Božími.“

Tato slova znamenají podle smyslu: Blahoslavení jsou ti, kteří udržují mír. Oni také přinesou na tuto Zemi pravý mír, protože se stali sami v sobě mírumilovnými. Jsou vědomě dětmi Božími.

„Blahoslavení jsou, kteří pro spravedlivou věc snášejí pronásledování, neboť je jich je Říše Boží.“

Poznejte: Kdo Mě následoval, nebyl uznáván světskými lidmi, protože i Já jako Ježíš jsem byl jimi opovrhován. Ve všech dobách museli lidé, kteří vstoupili do pravého následnictví Nazaretského, mnoho snášet a trpět.

Výstrahy

5. Běda vám, kteří jste bohatí! Neboť vy jste obdrželi svoji útěchu v tomto životě. Běda vám, kteří jste sytí, neboť budete hladovět. Běda vám, kteří se teď smějete, neboť budete truchlit a plakat. Běda vám, když všichni lidé o vás mluví dobře, neboť tak to činili také jejich otcové s falešnými proroky. (Kap. 25:5)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

„Běda vám, kteří jste bohatí! Neboť vy jste obdrželi svoji útěchu v tomto životě.“

Lidé, kteří pohlížejí na své bohatství jako na své vlastnictví, jsou chudí v duchu. Mnohým z těch, kdo jsou bohatí na pozemské statky, byl pro jejich pozemský život dán do kolébky duchovní úkol, být příkladem pro ty bohaté, kteří se zatvrzelým, nepoddajným srdcem poutají na své bohatství a jejichž jediné myšlení a snažení je, rozmnožovat toto jen pro sebe. Člověk, který je bohatý na pozemské statky a poznal, že jeho bohatství je dar, který přijal od Boha jen proto, aby jej přinesl do velikého celku pro blaho všech a tam jej řádně pro všechny spravoval - ten uskutečňuje zákon rovnosti, svobody, jednoty a bratrství. Přispívá jako nezištný dárce k tomu, aby chudí nežili ve strádání a bohatí nežili v luxusu.

Tímto způsobem bude postupně vytvořena rovnováha, povznesený střední stav pro všechny, kteří jsou připraveni nezištně naplňovat zákon „Modli se a pracuj“. Tak vzrůstá postupně pravé lidství jednoho společenství, jehož příslušníci neshromažďují pozemské bohatství, vztahující se k osobě, nýbrž vše považují za společné vlastnictví, jež je jim dáno od Boha.

Když boháč považuje peníze a statek za své vlastnictví a je ve světě vážený kvůli svému bohatství, bude - důsledkem svých činů (příčin) - v příštích pozemských životech žít v chudých zemích a bude tam žebrať o chléb, který kdysi jako boháč odepřel chudým. To je dáno tak dlouho, dokud je takové vtělení ještě možné.

Duše takového boháče nenajde klid ani v očistných rovinách. N světlo chudé duše, které kvůli němu musely v pozemském šatě snášet utrpení a hlad, jej opět budou poznávat jako toho, který jim upíral to, co by jim bylo mohlo pomoci ven z pletence lidského já. Mnohé jej budou obžalovat, a pak jeho duše sama pocítí, jak ony trpěly a hladověly. Tímto způsobem může duše, která v pozemském šatě byla jako člověk bohatá a uznávaná, vytrpět velikou bídu; tato bída je mnohem větší, než kdyby duše v pozemském šatě musela žebrať o chléb.

Poznejte: Podle zákonů Věčného přísluší každému, kdo nezištně dodržuje přikázání „Modli se a pracuj“, totéž; neboť Bůh dává každému to, čeho je mu zapotřebí, a ještě více než to. Dokud se však ještě všichni lidé tohoto přikázání nedrží, jsou na Zemi takzvaní boháči. Jejich úkolem je rozdělit své nashromážděné bohatství a žít tak jako ti, kteří nezištně naplňují přikázání „Modli se a pracuj“. Když tímto způsobem nemyslí na své

blaho, nýbrž na blaho všech, pak se vnitřní bohatství postupně obrátí navenek a žádný člověk nebude hladovět nebo strádat.

Běda vám, vy bohatí, kteří své peníze a statky nazýváte svým vlastnictvím a své bližní necháváte pracovat proto, aby se váš majetek rozmnožoval! Pravím vám: nevidíte trůn Boží, nýbrž budete dále žít tam, kde jsou Boží chodidla - na Zemi, vždy znovu v pozemském šatě, pokud to bude ještě možné. I když žádáte sociální uspořádání, avšak sami jste o mnoho bohatší než ti, kteří jsou z něj podporováni, jste přece jen poslušni Satana smyslů, jenž chce rozdíly mezi chudobou a bohatstvím.

Skrze tyto rozdíly vzniká moc a podřízenost, závist a nenávisť. Z toho pocházejí spory a války. Proto ti, kteří pevně drží své bohatství i tehdy, když občas myslí sociálně, slouží Satanovi smyslů a jednájí proti zákonu života: Proti rovnosti, svobodě, jednotě a bratrství.

Kdo peníze a statky považuje za své vlastnictví a hromadí je pro sebe, místo aby nechal tyto hmotné energie plynout, ten je podle zákona života zloděj, protože upírá svým bližním část jejich duchovního dědictví. Neboť všechno je energie. Kdo ji poutá skrze „Můj a Mně“, jedná proti zákonu, jenž je plynoucí energií.

„Běda vám, kteří jste sytí, neboť budete hladovět.“

Bohatý, sytý člověk, který plní pouze „své“ stodoly, je v srdci prázdný. Zná jen „Moje“ a „Tvoje“. Jeho smysly a myšlenky se točí kolem „mého“ vlastnictví, „mého“ majetku, „mého“ chleba, „mého“ jídla. „To všechno patří mně“ - to je jeho svět. Takový člověk bude jednou hladovět a strádat, dokud nepochopí: Všechno je to bytí; všechno patří Bohu a všem lidem, kteří se snaží konat Boží díla: Naplňovat nezištnou lásku a zákon života pro tuto Zemi „Modli se a pracuj“.

Lidé, kteří mluví jen o „Mém“ a „Tvém“, jsou lidé chudí světlem, kteří již v tomto vtělení připravují další pozemskou cestu nebo dlouhé putování jejich duše v duchovní říši, vždy v šatu žebráka.

Materiálním zaslepená duše lační nevědomky po světle, protože je chudá na světlo. Nuceně se to pokouší vyrovnávat vnějšími věcmi jako pozemským bohatstvím, touhou po majetku, obžerstvím, opilstvím nebo jinými žádostivostmi a požitky. Je nenasycená.

„Běda vám, kteří se teď smějete, neboť budete truchlit a plakat.“

Kdo se svým bližním posmívá a je haní, ten bude jednou velmi smutný a bude plakat sám nad sebou, protože nepoznal ty, jimž se posmíval a jež haněl. Bude muset poznávat, že nakonec se posmíval sám sobě a haněl sebe samého. Neboť kdo svého bližního posuzuje a odsuzuje, posmívá se mu a jej haní, ten soudí, odsuzuje, posmívá se a haní Mne, Krista.

Poznejte: Kdo se prohřeší na nejnepatrnějším z Mých bratří, ten se prohřeší na zákonu života a bude pod ním muset trpět. Zároveň se připoutal k těm, jimiž opovrhoval. Proto buďte obezřetní a cvičte se v sebekontrolu. Nikoliv to, co ústy vychází, znečišťuje vaši duši, nýbrž to, co z úst vychází, to zatěžuje duši i člověka.

„Běda vám, když všichni lidé o vás mluví dobře, neboť tak to činili i jejich otcové s falešnými proroky.“

Když mluvíte k bližním lichotně, aby vás chválili a abyste byli jimi uznáváni, pak jste podobni padělatelům peněz, kteří kvůli svému prospěchu platí falešnou mincí.

Podobně bylo a je tomu s falešnými proroky. Byli a jsou národem uznáváni, protože se lichotili a slibovali osobní výhody a užitek.

Poznejte, vy lidé v Říši míru: V hříšném světě bylo mnoho spravedlivých proroků a také osvícených mužů a žen pomlouváno a pronásledováno pozemskými boháči a mocnáři tohoto světa, církevními vůdci a jejich přívrženci, a mnozí z nich byli mučeni a zabiti. Satanství používalo ve všech dobách jako nástroje ty, kteří chtěli pro sebe udržovat a rozmnožovat své pozemské bohatství, kteří usilovali o moc a také ty, kteří byli boháčů a vládců poslušní.

To musíte vědět, abyste pochopili, proč starý, hříšný svět zanikl hrozným způsobem.

Falešnými proroky byli mimo jiné také ti, kteří sice kázali evangelium lásky, avšak sami podle něho nežili. A byli to i všichni ti, kteří se nazývali „křesťany“ a ve svém životě se chovali nekřesťansky. Byli často oslovováni pro své řečnické umění a ctění a chválení pro své bohatství a vážnost.

Ó, vizte, i přesto přispívali všichni praví proroci a osvícení v průběhu věků k tomu, aby krystal Vnitřního života s mnoha svými fasetkami věčné pravdy stále více jiskřil a zářil. Tímto způsobem se postupně budovala na Zemi Říše Boží.

Pro vás, milí bratři a sestry v Říši míru, platí, abyste tento nyní dokonalý, jiskřící a zářící krystal, tento Vnitřní život, hájili a opatrovali, střežili a uchovávali jako drahocennou květinu: Je to zákon Boží lásky a moudrosti, Jeho pořádek, Jeho vůle, Jeho moudrost, Jeho vážnost, Jeho dobrotivost, Jeho nekonečné vyzařování lásky a Jeho mírnost.

Vy jste sůl země

6. Vy jste sůl země, neboť každá oběť musí být posolena solí, avšak když sůl ztratila svoji chuť, čím pak solit? Potom už není nijak k užitku, leda že by byla vyvržena a pod nohy pošlapána. (Kap. 25:6)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Spravedliví jsou solí země.

Budou vždy upozorňovat na nešvary v tomto světě a pokládat prst na ránu hříchu. Neboť mnoho neštěstí se přihodilo a děje se v tomto ještě hříšném světě - a mnoho lidí se stalo oběťmi kvůli evangeliu.

Spravedliví, kteří se stali obětí, mají být rehabilitováni spravedlivými muži a ženami, neboť vše má být zjevné skrze sůl země. Nyní, v době přelomu od starého, hříšného světa k Nové době, době světla, vynesou spravedliví neprávo na světlo a nechají je zjevit, aby oni, kteří činili neprávo, se sami poznali a konali pokání.

Chraňte se však, vy spravedliví, kteří jste solí země, aby neztratila na chuti, abyste tedy zůstali ve spravedlnosti a nenechali se svést. Neboť kdo by měl přinášet do světa spravedlnost, a kdo by měl poukazovat na nešvary a hříchy, které lidé způsobili? Přece jen ti, kteří znají Mé jméno a kteří stojí v Knize beránka.

Kdo již není solí země, ten upadne mezi ty, kteří Mé jméno zneužili a zneužívají pro své účely a pronásledovali, pomlouvali a zabíjeli spravedlivé.

Když sůl země ztratí na chuti a člověk opovrhne svými bližními, pak podlehně svým vlastním příčinám; obrazně řečeno: Rozdupe sám sebe. Jeho neodpykané příčiny vyvolají pak nemoc, neduhy a utrpení. Duše chudá světlem bude strádat a pocítí na svém vlastním duševním těle to, co způsobila na svém bližním.

Vy jste světlo světa

7. Vy jste světlo světa. Město, které je vystavěno na kopci, nemůže být skryto. Člověk nerozsvěcuje světlo a nestaví jej pod nádobu, ale na svícen, a ono svítí všem, kdož jsou v domě. Necht' svítí vaše světlo před lidmi, aby mohli vidět vaše dobré skutky a chválit vašeho Otce na nebesích. (Kap. 25:7)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Já Jsem světlo světa.

Na mém světle se vzněcovalo v mohutném časovém obratu stále více srdcí. Lidé poznali věčnou pravdu v mém slově. Stále více lidí šlo vnitřní cestou a přijímalo dar života, nauky a lekce z věčné pravdy, aby se přiblížili Bohu, věčnému bytí.

Mnoho mužů a žen se stalo mými věrnými, neboť naplňovali Boží vůli. Sbratřili se v mém duchu a stali se průkopníky pro novou dobu, kteří položili na zemi základ říše Boží a na ní začali stavět.

1455. Následujte Mne. (Výtah z knihy „Kázání na hoře“, přijala Gabriela.) 1989.

Místo: Würzburg, Německo.

Následujte Mne

8. Nedomnívejte se, že Jsem přišel zrušit zákon nebo proroky; nepřišel Jsem zrušit, ale NAPLNIT. Neboť zajisté, pravím vám: Dokud Nebe a Země nepominou, nepomine ani nejmenší písmenko ani puntíček ze zákona a z proroků, dokud se vše nenaplní. Ovšem hled', větší než Mojžíš je zde, a ten vám dá vyšší zákon, dokonce dokonalý zákon, a tohoto zákona necht' jste poslušni. (Kap. 25:8)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Jako Ježíš z Nazaretu Jsem učil muže a ženy, kteří Mne následovali, a všechny, kteří Mi naslouchali, části z dokonalého zákona, z Absolutního zákona. Také Jsem jim vysvětloval, že Absolutní zákon lásky září do Zákona setby a sklizně, neboť duch je všudypřítomný a působí také v Zákoně setby a sklizně, v Zákoně pádu.

Skrze Mne jako Ježíše Nazaretského, vtěleného poučoval a napomínal Věčný Svě děti v nedokonalých rovinách, že Zákon pádu, Zákon setby a sklizně, je neustále aktivní. Kdo se včas nevzpamatuje a neobráť, ten bude muset vytrpět své příčiny, které se vrátí jako účinky. Věčný se vynasnažil a vynasnaží, i v dnešní době (1989) Svě lidské děti a všechny duše vést ke Svému srdci, blíže k zákonu věčné lásky, než na ně přijde sklizeň - účinky jimi způsobených příčin. Věčný je vedl a vede skrze Mne, Krista, k sebepoznání. Dával a dává jim sílu očistit to, co poznali a poznají jako hřích a chybu.

Kristus, který Já Jsem, přišel v Ježíši Nazaretském na tuto Zemi, do tohoto světa, aby lidi jako Syn člověka učil věčnému zákonu a aby podle něj příkladně žil, čímž by oni poznali cestu k věčnému Otci a naplňovali Jeho zákon - aby mohli opět vejít do Věčných příbytků, které On pro Svě děti drží připraveny.

Lidé, kteří Mne v Mé pozemské době následovali a uskutečňovali Věčné zákony, byli Mými pravými následovníky.

V dále následujících generacích pak existovalo křesťanství a jakoby křesťanství: Práví následovníci, kteří Mne, Krista, dobrovolně následovali tím, že dodržovali zákony kázání na hoře - a jakoby křesťané, kteří jen o Mně, Kristu, mluvili, a přece jednali proti zákonům. Kromě toho existovalo ještě takzvané nucené následovnictví: Ono vzniklo z násilně uskutečňovaného pokřesťování mas církvemi.

Poznejte: Ve Věčném zákoně není žádného nucení. Bůh, Věčný, dal všem svým dětem svobodnou vůli.

Kdo se svobodně rozhodne, ten má se svobodným rozhodnutím sílu k tomu, co tvoří ryzí křesťanství: Rovnost, svoboda, jednota, bratrství a spravedlnost. Všechna donucování pocházejí ze Zákona setby a sklizně, jenž je také

nazýván Zákonem pádu. Člověku je přikázáno zvolit si svou duchovní cestu svobodně. Já, Kristus, Jsem nabízím a nabízím cestu k Božímu srdci, avšak nenutím žádného člověka, aby jí šel. Kdo své bližní nutí, žije sám pod tlakem Zákona pádu a ztělesňuje myšlenku pádu.

Některé takzvané křesťanské konfese nutí své věřící ke křtu vodou. Již malé děti, jejichž svobodná vůle ještě není rozvinuta, a proto ještě nemohou samy rozhodovat, jsou křtem vodou donuceny k členství v církvi a tím zavázány k účasti na jejich ostatních rituálech.

To je zásah do svobodné vůle jedince, takřka násilné pokřesťanštění. To jsou děje v Zákoně pádu. Lidé, kteří Mne, Krista, nepřijímají a nepožívají dobrovolně, z nejhlubšího vnitřního přesvědčení, to mají často velmi těžké, pochopit a přijmout Desatero přikázání - výtahy z Věčného zákona - správným způsobem, neboť tyto byly množstvím zpovrchnění, dogmatických forem, rituálů, zvyků a kultů zatlačeny do pozadí. V konfesích se tato zpovrchnění stala hlavní věcí, ale s vnitřním křesťanstvím, s Vnitřním náboženstvím, nemají nic společného, nýbrž pocházejí částí bezprostředně z doby mnohobožství a modlářství, a tím z oblasti padlých rovin.

Teprve když se lidé dobrovolně zprostí jim vnucených dogmat a strnulých forem, rituálů a kultů, stejně jako svých vlastních představ Boha, mohou postupně být vedeni do svého nitra, do své pravé bytosti. Tam, v jejich vnitřním bytí, se potom najdou jako skutečná bytost v Bohu a jako obyvatel Říše Boží, která je uvnitř v každém člověku. Tento Vnitřní život je pravým náboženstvím, Vnitřním náboženstvím.

Poznejte: Věčný, všeobsahující, univerzální zákon, Zákon nebes, je nezvratný. Je to zákon všeho čistého bytí. Skrze pád vznikl Zákon setby a sklizně a lze jej zrušit jen uskutečněním věčných zákonů. Nelze jej však obejít. Zákon setby a sklizně působí v každé duši tak dlouho, dokud nebyly hříchy poznány, očištěny, odpykány a předány Mně, Kristu Božímu. Pak je Zákon pádu v duši zrušen. Duše je pak do značné míry zbavena své nečistoty. Stává se opět čistou bytostí v Bohu, která žije Absolutním zákonem, neboť opět spěje k absolutnímu, všeovládajícímu zákonu lásky a života.

Zákon setby a sklizně má tak dlouhou platnost, až vše protikladné je splaceno a přeměněno v pozitivní energii a každá bytost opět žije v Bohu, z něhož vzešla. V té míře, v jaké všechny bytosti z Boha opět vstoupily do srdce Božího, do Absolutního zákona, se všechny očištěné roviny - všechny částečně hmotné i hmotné roviny, včetně Země - promění v kosmickou energii a budou vibrovat opět v Absolutním zákoně. Pak bude Zákon pádu zrušen a Boží láska bude uvědomělá a všeovládající ve všem bytí, v každé bytosti.

Ani „puntíček“ nebude vzat pryč z věčného zákona, který přinesli praví proroci přede Mnou i po Mně, který Jsem Já jako Ježíš Nazaretský příkladně žil.

Jestliže se praví: „Ani nejmenší písmeno“, pak je tím míněn jednotlivý aspekt věčné pravdy, nikoliv písmeno a slovo lidí jako takové. Lidská slova jsou často jen symboly, jež skrývají to nejnítější. Teprve když se člověk dokáže vcítit do řeči symbolů, rozeznává pravdu a smysl života, který leží ukryt hluboko v lidských slovech.

„Vyšší zákon“ je krok do dokonalého zákona. Tomu jsou vyučovány do značné míry čisté bytosti, jež přicházejí ze Země a z duchovních oblastí, v přípravných rovinách, které se nacházejí před nebeskou branou. Vyšší zákon je posledním učebním stupněm před nebeskou branou. Ukázu je do značné míry čistým bytostem, jak se zákonitě záření v duchovním těle opět aktivuje, aby mohlo být používáno v nekonečnosti.

Jako Ježíš Nazaretský Jsem učil částem z dokonalého zákona, Absolutního zákona. Celá pravda musela tehdejšími lidem zůstat ještě skryta, protože ještě příliš lpěli na víře v bohy a byli orientováni na rozličné náboženské směry tehdejší doby. Proto Jsem promlouval v tomto smyslu: Až nadejde čas, povedu vás Já, Duch pravdy, do veškeré pravdy.

Na hoře Golgota - to znamená: Místo popravky Jsem byl Římany ukřižován, protože židovský národ Mě nepřijal a neuznal jako Mesiáše. Ačkoliv Jsem křížem krážen v údolí Jordánu kázal, učil, léčil a dával mnohá znamení Mého božství, zůstal tvrdošíjný národ židovský poslušný templářům, a stal se proto spoluvinným na smrti Ježíše Nazaretského.

S přiměřeně znějícími slovy „Dokonáno jest“ vstoupily do všech zatížených a padlých duší spásitelské jiskry. Tím Jsem se stal a Jsem Já Spasitelem všech lidí a duší.

Jako Kristus Boží Jsem působil a působím dále. Ve všech generacích až do dnešní doby (1989) Jsem promluvil a promlouvám skrze pravé Boží nástroje, skrze lidi se značně očištěnými dušemi.

V tomto mohutném převratu dob, v němž doba světla přichází k lidem stále blíže, učím věčnému zákonu ve všech jeho částech a stále více lidí jde stezkou do nitra k Boží lásce.

Nyní nadešel čas, který Jsem jako Ježíš Nazaretský ohlásil: „Dnes to ještě nemůžete snést, tedy pochopit, ale když pak přijde Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.“ Nyní Jsem v duchu mezi těmi Svými, těmi věrnými poutníky k věčnému bytí, k vědomí Mého Otce, a učím je věčnému Absolutnímu zákonu, aby i ti, kteří budou žít v Říši míru, jej naplňovali a tím žili ve Mně a Já skrze ně.

Moje slova jsou život, jsou věčný zákon. Zůstávají uchována v poutnicích k věčnému životu a také v mnoha písemných záznamech - tak zůstávají uchována i s touto knihou pro Říši míru Ježíše Krista.

Poznejte: Jedině věčný Zákon lásky učiní člověka svobodným - nikoliv Zákon setby a sklizně. Ten mu přináší pouze utrpení, nemoci, bídu a chřadnutí.

Dodržuj přikázání - pak teprve vyučuj

9. Kdokoliv nyní poruší jedno z těchto přikázání, která bude dávat On, a učí lidi konat stejně jako on, ten bude sloužit nejmenším v Říši nebeské. Kdo je však dodržuje a učí, bude nazýván velkým v Říši nebeské. (Kap. 25:9)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Desatero přikázání, která dal Bůh prostřednictvím Mojžíše Svým lidským dětem, jsou výtahy z věčného zákona života a lásky. Kdo se proti těmto přikázáním provinuje, kdo tato přikázání své bližní pouze učí, avšak sám je nedodržuje, je špatný učitel. Hřeší proti Duchu svatému. To je největší hřích. Tento padělatel užívá Boží lásky, zákona života, k vlastnímu účelu. Tím zneužívá věčného zákona. Každé zneužití je loupež; a každý lupič je hnanec a štvanec, jenž bude svými vlastními činy, svými vlastními příčinami, dříve či později dostižen a usvědčen. Neboť Bůh je spravedlivý Bůh; Jím se všechno zjevuje, jak dobro tak také menší dobro a zlo.

Kdo však zákon lásky a života dodržuje, to znamená v denním životě naplňuje, a lidi to učí, co sám uskutečnil, ten je pravým Duchovním učitelem. Podává lidem chléb nebes a nasytí jím mnohé. Kdo dává z vlastního naplnění, je naplněn Boží moudrostí a silou a bude pak, když nadejde čas, zářit na nebi jako hvězda. Neboť Bohem naplněný člověk čerpá z proudu spásy a dává nezištně těm, kdož lační a žízní po spravedlnosti.

Poznejte: Skrze takové spravedlivé muže a ženy přichází věčný zákon lásky a života do tohoto světa. Kdo tedy věčný zákon dodržuje a učí, bude sloužit velikým v Říši nebeské; to znamená: Sklidí v nebi bohatou odměnu.

Žij podle svého poznání

10. Vskutku, kteří věří a poslechnou, zachrání své duše, a kteří neposlechnou, ztratí je. Neboť pravím vám: Není-li vaše spravedlnost větší než ta těch učenců a farizejů, nepřijdete do Říše nebeské. (Kap. 25:10)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Výpověď: „...kteří věří a poslechnou, zachrání své duše, a kteří neposlechnou, ztratí je“ znamená: Kdo věří a následuje zákony Boží, ten zachrání svou duši z kola znovuzrození, které ho táhne až dotud do těla, až vše odpyká, co ho stále znovu táhne do vtělování.

Poznejte: Pouze víra v zákon života nestačí. Jen víra v život a uskutečňování zákonů života vedou člověka a duši ven z kola znovuzrození.

Kdo Boží zákony nedodrží, zrazuje Boha a prodává svoji duši temnotě. Tím zastírá světlo své duše, svůj skutečný život. Tento člověk žije tedy potom v hříchu a duše ve spánku tohoto světa. Zákon vtělování, kolo znovuzrození, jež táhne duši k vtělení, bude působit ještě značný čas, aby vtělená duše poznala, že není z tohoto světa, nýbrž v pozemském šatě, aby odložila, co je lidské - a odkryla, co je božské: Její skutečný, věčný život.

Ne všichni, kteří znají znaky písmá, je vykládají jen podle písmem - nýbrž podle smyslu. Má to tedy znamenat: Není-li vaše spravedlnost větší než mnohých učenců - kteří předstírají, že jsou spravedliví, a vyučují Mému zákonu, avšak sami jej nedodrží - , nevejdete do Říše nebeské.

Proto se nepoutejte na mínění a názory lidí. Uskutečňujte, co jste poznali ze zákona života; potom poznáte další kroky k vyšším zákonitostem.

Poznejte: Spravedlnost Boží je Boží láska a moudrost. Kdo ji v sobě nerozvíjí, ten ji také nevyzařuje, nehledí také do hlubin věčného bytí a nevyzkoumá také svůj pravý život. Jeho pozemský život je pouze živořením. Živoří mimo skutečný život. Jak na tomto tak i na onom světě je duchovně mrtvý. Nemá ani v tomto pozemském bytí ani v životě na onom světě správnou orientaci, protože nežil podle zákonů života. Není moudrý, nýbrž předává jen dále své uložené vědění. Tím se stává přívržencem hříchu a nakonec hříšníkem. Jedná proti věčnému zákonu a propadá se tak stále hlouběji do Zákona setby a sklizně.

Smiř se se svým bližním

11. Proto, obětuješ-li svůj dar na oltáři a rozpomeneš-li se, že má tvůj bratr něco proti tobě, zanechej svůj dar před oltářem a odejdi nejprve, smiř se se svým bratrem a potom přijď a obětuj svůj dar. (Kap. 25:11)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Jestliže bys chtěl Mně, Kristu, zasvětit svůj život a předat Mi své chyby a hříchy a poznáš, že ses ještě neusmířil se svým bližním, pak nechej hřích ležet zatím před vnitřním oltářem. Jdi k svému bližnímu a smiř se s ním - a potom, když už nechceš učinit nic stejného nebo podobného, co vedlo ke hříchu, potom polož svůj hřích na oltář. Oltář se nachází v nejhlubším nitru tvého chrámu z těla a kostí. Duch lásky a života promění pak hřích v sílu a život. Neboť co mi svobodně, bez nátlaku, dobrovolně předáš a tedy stejné nebo podobné už více nekonáš, od toho budeš osvobozen. Tvá duše přijímá potom více světla ze Mne.

Dbejte o následující zákonitosti: Když jste proti svému bližnímu zhřešili výhradně v myšlenkách nelaskavými, závistivými, pomstychtivými, žárlivými nebo nenávistnými myšlenkami, pak k němu nepřistupujte, abyste s ním o tom promluvili. Vězte, váš bližní nezná svět vašich myšlenek. Pakliže je necháte projevit slovy, přemýšlí o tom. Přicházejte pouze ke Mně, ke Kristu, který Jsem ve vašem nitru, a litujte svých myšlenek a vysílejte současně k duši vašeho bližního pozitivní, nezištné myšlenky, myšlenky prosby o odpuštění a myšlenky vnitřní spojitosti. Já potom zruším, co bylo v myšlenkách zapříčiněno. A nebudete-li pak už myslet na nic stejného nebo podobného, tehdy je vám už odpuštěno.

Poznejte: Když hovoříte ke svému bližnímu o vašich lidských myšlenkách, můžete v něm za jistých okolností podnitit lidskost, jež je právě obsažena v proměně. Mohla by se potom ve vašem bližním znovu rozvíjet. Ten pak začne opět negativně myslet a mluvit a opětovně se zatíží.

Zákon zní: Nejen ten se zatěžuje, kdo byl vaším špatným chováním opět podnícen k přemýšlení, nýbrž i vy se zatěžujete, kteří jste vyslovili své myšlenky a tím jste ve vašem bližním podnítily to lidské, jež je obsaženo v procesu přeměny.

Když však z vašich úst vychází něco nezákonného, přičemž svého bližního obviňujete, hanobíte a mluvíte o něm zle - i tehdy, když to slyší od druhých nebo třetích -, pak jděte a prostě ho o odpuštění. Jestliže vám odpustil, odpustil vám i věčný nebeský Otec ve Mně, v Kristu. Jestliže vám však neodpustil, pak vám ani váš nebeský Otec ve Mně, v Kristu, nebude moci odpustit. Láska Otce - Matky - Boha se však bude víc a více dotýkat ještě tvrdého srdce, aby se člověk rychleji vzpamatoval a odpustil vám, takže vám bude moci odpustit i Bůh ve Mně, v Kristu, a potom bude zrušeno a proměněno vše, co byli kdysi protikladné.

Mějte se na pozoru před vaším vlastním jazykem! Neboť co nezákonnitého vychází z vašich úst, může vašemu bližnímu i vám samotným způsobit mnohem větší škodu než vaše myšlenky, které zavčas, než dojdou k uplatnění, poznáte a předáte Mně, Kristu ve vás.

Poznejte další zákonitost: Myšlenky nevidíte a neslyšíte - a přece jsou tady. Kmitají v atmosféře a kdo myslí stejně nebo podobně, toho mohou ovlivňovat. Jestliže Mi je včas předáte, pak jsou zrušeny - pokud je - ovšem duše vašeho bližního v sobě ještě nezaregistrovala. Pak budete vedeni tak, abyste tomuto člověku, na něhož jste negativně mysleli, mohli vykonat dobro. A když konáte dobro nezištně, aniž byste vyslovili své někdejší myšlenky, pak bude v duši toho, na něhož jste záporně mysleli, vymazáno to, co již přijal do své duše. Pak je i ve vás vymazáno, co vaše duše vyzářila.

Odpouštěj a pros o odpuštění

12. Vyrovnej se co nejrychleji se svým protivníkem, dokud jsi s ním ještě na cestě, at' tě tvůj protivník jednou nevydá soudci a soudce nechť tě nevydá služebníkově a nevyjdeš odtud dříve, dokud nezaplatíš poslední haléř. (Kap. 25:12)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

„Vyrovnej se co nejrychleji se svým protivníkem, dokud jsi s ním ještě na cestě“ znamená: Nenechej hřích, který jsi spáchal na svém bližním, trvat! Očisti jej tak rychle, jak je jen možné, neboť ještě je tvůj bližní s tebou na životní cestě v pozemském bytí. Odešla-li jeho duše ze Země, pak musíš podle okolností ČEKAT, až se bude moci opět uskutečnit setkání a ty budeš moci prosit za odpuštění.

Poznejte: Zákon setby a sklizně je soudcem. Stane-li se tento účinným, pak se člověk z něj nedostane tak dlouho ven, dokud „nezaplatí poslední haléř“ tedy dokud nebude odpykáno vše, co zapříčinil a včas neolitoval.

Využijte tudíž příležitost poprosit vašeho bližního o odpuštění a jemu odpustit, dokud s ním ještě putujete po Zemi a hřích se ještě nevryl do duše a nestal se příčinou. Kdo neodpouští a neprosí za odpuštění, ten musí nést následek, dokud „nezaplatil poslední haléř“.

Srovnejte se tedy tak rychle, jak je možno, se svým bližním. Jestliže příčiny - např. spor, nepřízeň nebo závist - již zatím ve vaší duši zapustily kořeny a stalo se tak i ve vašem bližním, proti němž jste, pak je možné, že vám váš bližní tak rychle neodpustí - ani ne tehdy, když jste svůj hřích poznali a komplex vin skrze stejný nebo podobný způsob myšlení, jaký jste v něm probudili. Skrze vaše hříšné chování, jež jste delší dobu živili, probudil i on ve své duši zášť vůči vám - a vytvořil tak, jako i vy, obsáhlé záporné pole energie, komplex vin, který nyní musí být vámi oběma zpracován. Očištění na vás může přijít ještě v tomto pozemském bytí nebo teprve v duchovních říších nebo v dalších inkarnacích.

Poznejte: Než na člověka udeří osud, je napomínán duchem života, který je také životem duše a také strážným duchem, nebo prostřednictvím lidí. Napomenutí z ducha jsou nejjemnější vjemy, které proudí z duše nebo které strážný duch nechává vtékat do vjemového nebo myšlenkového světa člověka. Napomínají člověku, aby změnil své myšlení nebo aby očistil, co zapříčinil. Věčný duch života a strážný duch mohou také přimět lidi, aby šli k tomu, kdo stojí těsně před ranou osudu. Přijdou potom tedy k postiženému a začnou rozhovor, který se jako samo sebou vztahuje k události. Z toho může být poznána a očištěna příčina blížící se rány osudu.

Poznáváte tedy, že věčné světlo dává rozličnými způsoby a cestami napomenutí a upozornění - jak bližnímu, s nímž jste vytvořili příčiny, tak i vám samým.

Také prostřednictvím impulsů z událostí dne je člověk včas napomínán, než na něj jako osud udeří to, co zapříčinil.

Kdo taková upozornění bere vážně a to, co poznal jako hřích, očišťuje lítostí, odpouštěním, prosbou za odpuštění a nápravou, ten nemusí nést, co jím bylo zapříčiněno. Je-li hřích veliký, pak je možné, že část z něho bude muset nést, avšak nikoliv celek, jenž chtěl vyrazit z duše. Kdo však všechna napomenutí přehlíží a přeslýchá, protože se ohlušuje lidskými věcmi, ten bude muset nést příčiny, jež sám vytvořil, dokud „nebude zaplacen poslední haléř“.

Miluj své nepřátele

13. Slyšeli jste, že bylo řečeno: Máš milovat bližního svého a nepřátele svého nenávidět. Já však pravím vám, kdož slyšíte: Milujte své nepřátele, čiňte dobro těm, kteří vás nenávidí. (Kap. 25:13)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Příkázání života zní: „Milujte své nepřátele, čiňte dobro těm, kteří vás nenávidí.“

Každý člověk by měl vidět v každém bližním svého bratra a svoji sestru. Také ve zdánlivých nepřátelích máte poznávat své bližní a snažit se je nezištně milovat.

Zdánlivý nepřítel ti může dokonce být dobrým zrcadlem k sebepoznání, tehdy, když se vzrušuješ kvůli nepřátelství - jež může mít mnoho tváří; neboť jestliže vás něco na vašem bližním vzrušuje, vyskytuje se ve vás totéž nebo podobné.

Dokážeš-li však svému bližnímu, jenž tě obvinil a obžaloval, bez většího vzrušení odpouštět, pak se v tobě nevyskytuje žádná odpovídající shoda; nemáš tedy v sobě stejné nebo podobné a proto žádnou rezonanci ve své duši. Je možné, že to, z čeho jsi byl obviněn, jsi už v předcházejících životech očistil nebo odpykal - nebo také ještě nikdy ve své duši nevybudoval. Leželo to pak jen v duši toho, jenž proti tobě myslel, mluvil a obvinil tě. Když tedy se v tobě neozve žádné vzrušení, z tvé duše nepřijde žádná ozvěna, pak jsi byl ty pro něj zrcadlem. Jestli on se do tohoto zrcadla svého lidského já podívá nebo ne - to přenechej Bohu a jemu, Jeho dítěti.

Poznej: Už jen tvým pohledem se pohnulo jeho svědomí a zrcadlilo mu, že kdysi o tobě např. záporně přemýšlel a mluvil. Nyní má možnost to očistit. Udělá-li to tím, že lituje a nadále stejně nebo podobně nemyslí a nekoná, pak je to v jeho duši zrušeno, tedy proměněno. Potom teprve tě uvidí očima Vnitřního světla.

Znamením toho, že se v jedné duši změnilo záporné v pozitivní, je přání blaha a porozumění vůči bližnímu.

Žehňte těm, kdož vás proklínají

14. Žehňte těm, kdož vás proklínají, a proste za ty, kdož vás ze zloby zneužívají. Abyste byli dětmi vašeho Otce, jenž je v nebi a jenž nechává vycházet Slunce nad zlým i nad dobrým a sesílá déšť na spravedlivého i nespravedlivého. (Kap. 25:14)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kdo dodržuje tato přikázání, ten je vůči svým bližním spravedlivý a povede svým životem v Bohu mnoho lidí k životu v Bohu. Bůh své děti netrestá a nekárá. To říkají už slova: „...jenž nechává vycházet Slunce nad zlým i nad dobrým a sesílá déšť na spravedlivého i nespravedlivého.“

Bůh je dárce života, neboť On sám je život. Z věčného zákona života dal Bůh lidem svobodnou vůli k svobodnému rozhodování pro Něj nebo proti Němu. Kdo je pro Něj, ten dodržuje věčné zákony lásky a života a bude také z věčného zákona přijímat dary lásky a života. Kdo pociťuje, myslí a jedná proti věčnému zákonu, ten přijímá to, co zasel, tedy pocítil, myslel, mluvil a konal.

Každý tedy přijímá, co sám zasel. Kdo seje dobrou setbu, tedy naplňuje Boží zákony, bude také sklízet dobré plody. Kdo seje lidskou setbu, kterou do pole své duše přináší jako lidské pocity, myšlenky, slova a činy, ten také sklídí odpovídající plody.

Z toho poznáte, že Bůh nezasahuje do vůle člověka. On je dárce, pomocník, nabádající, vůdce a ochránce těch, kteří se snaží konat Jeho vůli, protože se k Němu obracejí. Kdo se od Něj odvrátí tím, že vytvoří svůj vlastní, lidský zákon, ten bude také svým vlastním, lidským „Zákonem jáství“ řízen.

Bůh tedy nezasahuje do Zákona setby a sklizně. Bůh vychází Svým dětem různými způsoby vstříc a ti, kdo Jej ze srdce prosí a naplňují, co jsem jim Já, Kristus v Bohu, Mém Otci, přikázal - vzájemně se nezištně milovat - ti jsou v Bohu a Bůh skrze ně působí.

Přijímej ze srdce své bližní

15. Neboť jestliže milujete ty, kdož milují vás, jakou odměnu budete mít? Neboť i hříšníci milují ty, kdož milují je. A když činíte dobro těm, kdož činí dobro vám, jakou odměnu budete mít? Neboť i hříšníci činí totéž. A jestliže pozdravujete jen své bratry, co činíte více než ostatní? Nečiní tak i celníci? (Kap. 25:12)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Přijmi tedy a pojmi svého bližního do svého srdce i tehdy, když tě on nemiluje, i tehdy, když při tobě nestojí a opovrhne tebou tím, že ti odpírá pozdrav. Ty jej miluj! Stůj při něm nezištně a pozdrav ty jej byť i v mysli, kdyby nechtěl být pozdraven slovy. I tvůj srdečný pozdrav, který je dán v myšlenkách, vstoupí do jeho duše a přinese v pravý čas dobré ovoce.

Dbejte tedy na to, abyste se chovali jako Slunce, jež dává – ať je člověk chce nebo nechce vidět, ať si přeje déšť nebo bouři, ať si žádá chlad či teplo.

Dávejte nezištnou lásku, jako dává Slunce Zemi a važte si všech lidí, všeho bytí. Pak obdržíte odměnu v nebi.

Nemluvte, abyste se chtěli lidem zalichotit. Nečiňte rozdílů jako lidé, kteří se přidružují jen k těm a jsou jen s těmi, kteří sdílejí jejich myšlení a činy, a kteří jinak myslí a jinak jednající odsuzují.

Nepoutej se na lidi či věci

16. A když toužíš po něčem jako po svém životě, ale odvádělo by tě to od pravdy, zanechej toho, neboť je lépe vejít do života a mít pravdu, než jej ztratit a být uvržen do vnější temnoty. (Kap. 25:16)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Co člověk žádá pro sebe osobně, je vztaženo na člověka, na jeho nízké já. Všechno toto je vazba. Vazba znamená být vázán na lidi a věci. Kdo se váže na lidi a věci, kdo je tedy k něčemu připoután, ten snižuje tok kosmických energií.

Když na sebe vážeš nějakého člověka jen kvůli svým výhodám, pak sleduješ svou svévolí zájmy, které tě odvracejí od života ve Mně, v Kristu. Tím opouštíš neosobní, nezištný život, zaplétáš se do touhy po majetku, bytí a vlastnictví a chudneš ve svém nitru na duchovním životě. Když včas nezanecháš touhy po vlastnictví, bytí a majetku, jednou ztratíš všechno.

Když se v účincích - třeba skrze ztrátu svého majetku a statku nebo v nemoci nebo v bídě a utrpení - sám nepoznáš a pak také nelituješ a nenapravíš, budeš jako duše a jako člověk putovat temnotou, protože jsi dbal jen na sebe, na své osobní blaho.

Proto se poznávej každý den znovu a uskutečňuj denně Boží zákony a upust' od toho, abys toužil po něčem pro své osobní já. Zůstaň tedy upřímný a tím věrný zákonu Božímu. Potom vejdeš do života, jenž je tvým pravým bytím - a budeš bohatý v sobě, protože jsi v sobě odkryl nebe.

Kdo není nádobou pravdy, do toho také nemůže pravda, která je neosobní, vtékat. Takový člověk je vztahovačný jen k sobě samému a sbírá jen sám pro sebe. Toto chování vede k tomu, že se odvrátí od síly Boží věčně plynoucí a povede „život v louži“. Do té louže přitéká jen záporné a málo ho odtéká. To znamená, že pocítí na vlastním těle, co nasbíral ve své louži.

Věčná pravda protéká naproti tomu v člověku a skrze člověka, který je nádobou pravdy. On přijímá od Boha a dává z Boha a stává se tak pramenem života pro mnohé. Kosmická životní energie, pramen všeho bytí, protéká všemi formami bytí a těmi lidmi a dušemi, kteří se obrátili k Bohu, tedy se stali Božími nádobami.

Poznejte: Věčně proudící síla protéká jen těmi lidmi a dušemi, kteří nesbírají pro sobecké účely, nýbrž nezištně dávají. Jen skrze nezištného dárce protéká nepřetržitě Boží proud! Může-li Bůh proudit člověkem bez překážek, pak žije člověk v pravdě, v Bohu, v tom životě, který trvá navěky. Jen takoví lidé dávají ze Mne, ze života, protože stojí ve Mně, v životě a v pravdě.

Staň se dokonalým jako tvůj Otec na nebesích

17. A když toužíš po něčem, co jiným působí hoře a utrpení, vytrhni to ze svého srdce. Jen tak dosáhneš míru. Neboť je lépe snášet hoře, než působit hoře těm, kteří jsou slabší než vy.

18. Bud'te tedy dokonalí, jako jest váš Otec na nebesích. (Kap. 25:17-18)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Vše nebožské, co z tebe vychází - jako záporné myšlenky, slova a činy -, může způsobit hoře a utrpení nejen tvému bližnímu, nýbrž i tobě samému. Neboť co člověk seje, to také sklídí.

Skližeň odpovídá setbě. Je vždy sklízena tím, kdo a nebude také sklízet tvoji sklizeň.

Tvá semena ovšem mohou být létavá - jako semena rozličných druhů květin, která jsou po době květu odnášena pryč a zapouští kořeny tam, kde se mohou udržet. Tak mohou i tvé myšlenky, slova a činy padnout jako létavá semena do duševní půdy tvého bližního a vzejít, když tam naleznou stejné nebo podobné podmínky.

Stejně nebo podobně, jako je v tobě, je i jeho základem, když se nad tvými slovy vzrušuje a zlobí, když mu tím působíš hoře a on, podnícen tvým létavým semínkem, myslí, mluví a koná stejně nebo podobně. Ty jsi to ovšem rozpoutal a můžeš být v Zákonu setby a sklizně hnán k zodpovědnosti. Je ti přikázáno milovat nezištně svého bližního a sloužit mu a pomáhat - a nikoliv mu svým chováním působit hoře a utrpení.

Když se potom tvůj bližní prostřednictvím tvého nezákonného chování zatíží, protože jsi vnikl do jeho duševní půdy a přivedl jsi k vibraci příčiny, pod nimiž musí později těžce trpět a je snášet, pak jsi k němu připoután. A jakmile on reaguje na tvé chování také nezákonně, je zase připoután k tobě. V této nebo jiné formě bytí budete toto muset společně očistit.

Poznejte: Malé, nepatrné létavé semínko lidského já může vytvořit velikou příčinu, která v sobě již nese svůj účinek.

Poznejte tedy: Každá příčina musí být odstraněna!

Další příklad: Když vysíláš své negativní myšlenky, slova a činy jako létavá semínka a tvůj bližní poslouchá, co o něm mluvíš, avšak nijak to nezaznamenává, protože k tomu nemá v půdě své duše žádnou odpovídající shodu, pak se zatížíš jen ty a budeš k němu připoután - ne on k tobě. Tvůj bližní může vejít do nebe, protože tvé negativní semínko nezachytil a nepřijal, neboť nemyslel ani nemluvil stejně nebo podobně jako ty. Narazil-li jsi však ve tvém bližním prostřednictvím svého chybného chování na příčiny, které v něm nemusely nabýt účinku, neboť je mohl v pozdější době očistit bez

hoře a utrpení, pak neseš ty větší vinu a musíš nést ten díl, který jsi způsobil na tvém bližním.

Musíš-li tedy snášet hoře a utrpení, pak nedávej vinu za svůj stav tvému bližnímu. Ty sám jsi původce – a nikoliv tvůj bližní. Tvé hoře a utrpení jsou osivem ve tvé duši, jež vzešlo – a ukazuje se ve tvém těle nebo na něm jako úroda.

Pouze Já, Kristus, tvůj Spasitel, tě toho mohu zbavit – a jen tehdy, jestliže učiníš pokání a stejné nebo podobné znovu neučiníš. Pak bude břímě z tvé duše sňato a bude se ti lépe dařit.

Poznejte: Kdo své hoře a utrpení pochopí jako svou vlastní setbu a přijme své trápení, ten ukáže pravou vnitřní velikost. To je znamení duchovního růstu; duchovní růst vede postupně k dokonalosti.

Čistá bytost je dokonalá; je to věrný obraz Otce – Matky – Boha. Žije v Bohu a Bůh žije skrze čistou bytost.

Blahoslavení, kdož jsou čistého srdce, neboť budou viděti Boha – protože se opět stali věrnými obrazy nebeského Otce. Z čistého, Bohu oddaného srdce proudí dobromyslnost a pokora.

Jdi cestou do nitra svého

1. Mějte se na pozoru, ať své almužny nedáváte před lidmi, aby vás viděli. Jinak nebudete mít odplaty u svého Otce nebeského. Když tedy dáváš almužnu, nemáš to vytrubovat, jak to činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby byli od lidí vychvalováni. V pravdě pravím vám, oni už mají svou odplatu.

2. Když ale dáváš almužnu, necht' tvá levá ruka neví, co činí pravá ruka, aby almužna zůstala skryta; a ten Jediný, jenž vidí do skrytého, ti to otevřeně přizná. (Kap. 26:1-2)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Žítí ve smyslu Kázání na hoře je Vnitřní cesta k srdci Božímu. Co člověk nečiní nezištně, to činí sám pro sebe. Nezištnost je Boží láska. Vlastní zisk je lidská láska. Kdo svému bližnímu činí dobro jen tehdy, když mu tento za to děkuje a vychvaluje jeho dobré skutky, ten to nevykonal pro svého bližního, nýbrž sám pro sebe. Dík a chvála jsou tedy potom jeho odměnou. Pouze nezištnost je Bohem odměňována. Nezištnost roste a zraje jen v tom člověku, který učinil, tedy uskutečnil první kroky ke Království Nitra.

Prvními kroky k tomu je kontrola myšlenek: Dosad' místo na sebe vztažených, negativních, hloubajících nebo vášnivých myšlenek, myšlenky pozitivní, nápomocné, radostné, ušlechtilé a myšlenky vztahující se na dobro v člověku a na vše, co tě potkává. Pak budeš postupně dostávat své smysly pod kontrolu. Nebudeš pak už také od svého bližního nic žádat ani očekávat. Budeš v dalším průběhu Vnitřní cesty mluvit už jen pozitivní a podstatné. Tím dostaneš své lidské já pod kontrolu, protože ses naučil spočívat v klidu v sobě. Pak se tvá duše stále více vyjasní a poznáš ve všem, co tě potká, to dobré, tak že jsi schopen správným způsobem oslovovat a vyslovovat. Jestliže jsi toto pochopil, pak budeš i záporné oslovovat zákonitě. Tímto způsobem se v tobě probudí upřímnost a čestnost a zachováš přitom Bohu ve všem věrnost.

Tento duchovní evoluční proces k nezištnosti je Vnitřní cesta k srdci Božímu. Vše, co činíš z nezištnosti, ti přináší rozličné plody.

Jsou-li tedy tvé pocity bez očekávání a tvé myšlenky šlechetné a dobré, pak je ve tvých slovech a ve tvých činech síla z Boha. Tato síla je Moje životní energie. Vstupuje do duše tvého bližního a způsobuje, že tvůj bližní se rovněž stává nezištným. Neboť co z tvé jasné duše vychází, to vchází - dříve či později, podle toho, kdy se tomu bližní otevře - i do duše a do mysli tvého bližního.

Kdo dává nezištně, neptá se, zda bližní se doví, co dal. Nezištný člověk dává! Ví, že Bůh, věčný Otec, nahlíží do srdce všech Svých dětí a že Věčný, Jehož duch sídlí v každém člověku, odmění nezištného tehdy, když k tomu nadešel čas. Jedině to je významné.

Poznejte: Všechna dobrá, tedy nezištná díla budou v pravý čas zjevena, aby je poznali ti, kteří je mají vidět, aby se také stali nezištnými tím, že i oni přijímají život ve Mně a usilují

o něj - a činí to, co Jsem jim přikázal: Vzájemně se nezištně milovat, jako Já, Kristus, miluji je.

Uč se správnému modlení

3. A když se modlíš, nebuď jako pokrytci, kteří se rádi modlí v synagogách a na rozích ulic, aby byli viděni lidmi. Věru, pravím vám, oni již mají svou odměnu.

4. Když se však modlíš, jdi do své komůrky, a když jsi zavřel dveře, modli se k svému nebeskému Otci, jenž je v skrytě; a ten skrytý Jediný, jenž vidí do skrytého, ti to otevřeně přizná. (Kap. 26:3-4)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Když se modlíš, odeber se do tiché komory a ponoř se do svého nitra, neboť v tobě bydlí duch Otce, jehož jsi chrámem.

Když se modlíš, jen aby tě tví bližní viděli a považovali proto za zbožného a věřícího, pak ti pravím: To není zbožnost, nýbrž pobožnůstkářství; je to pokrytectví. Takové zpovrchnělé modlitby jsou bez síly. Kdo se modlí jen rty nebo aby byl viděn, ten hřeší proti Duchu svatému, neboť zneužívá svatá slova k vlastnímu prospěchu.

Poznej: Když v modlitbě oslovuješ Boha a ve svém životě neuskutečňuješ, zač jsi se modlil, když tedy tvé modlitby jsou pouze projevem tvého já a nevycházejí z hloubi tvé duše a nejsou oduševněny láskou k Bohu, pak hřešíš proti Duchu svatému. To je největší hřích.

Když tvé modlitby neproudí nezištně z tvého srdce, pak by bylo lépe, kdyby ses nemodlil a nejprve si uvědomil své myšlenky a lidská přání a postupně je předal Mně - aby nezištná láska, která v tobě je, také v tobě rostla a ty ses od srdce modlil. Pak budou tvé modlitby postupně oduševněny a proniknuty láskou k Bohu a k tvému bližnímu.

„...a ten skrytý Jediný, jenž vidí do skrytého, ti to otevřeně přizná“ znamená: Tvé světlé myšlenky a modlitby, plné síly, jež jsou oduševněny láskou k Bohu, přinesou ještě v tomto světě ovoce. Smíš poznat svou setbu lásky a také tebe mnozí poznají jako pramen lásky.

Najdi pravdu v sobě

5. A když se modlíte společně, nežívejte prázdných opakování jako pohané, neboť ti se domnívají, že budou pro svou mnohmluvnost vyslyšeni. Proto je v tom nenapodobujte; neboť váš Otec na nebesích ví, čeho je vám třeba, ještě dříve, než začnete prosit... (Kap. 26:5)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Pouze člověk, který uskutečnil málo ze zákona pravdy, potřebuje v modlitbě a v každodenním životě mnoho slov a prázdných, neoduševnělých opakování.

Kdo o zákonu pravdy a života mnoho mluví, tedy kdo kolem něj nadělá mnoho řečí, ten je nemůže naplnit silou a životem, protože sám není naplněn zákonem Božím. Taková slova jsou vztažena na sebe a proto bezcitná, i když jsou volena tak, jako by byla nesena láskou. Neoduševnělá řeč nepronikne do nejhlubšího nitra duše tvého bližního a nemá proto ani žádnou odezvu v člověku, který v sobě a skrze sebe nechává vládnout Boží lásku. Kdo mluví neoduševněle o zákonu pravdy a života, který však neuskutečňuje, podněcuje člověka, který to slyší a je taktéž orientován povrchně, jen k diskusím.

Poznejte: Kdo diskutuje o duchovních zákonitostech, ten nezná zákony Boží. Každý, kdo chce diskutovat, je přesvědčen, že ví to lépe než jeho bližní a chce si to sám potvrdit. Kdo diskutuje, dává jen svědectví sám o sobě, totiž: Že nic neví a je nejistý. Proto diskutuje.

Kdo však našel pravdu, ten nediskutuje ani o pravdě, ani o tom, co je víra. Slovo „víra“ obsahuje též nevědomost: Konečně co člověk neví nebo nemůže dokázat, tomu věří. Kdo věří v pravdu, ten věčnou pravdu ještě nenašel. Také se ještě nepohybuje v proudu věčné pravdy. Víra je tedy ještě slepota.

Kdo však našel věčnou pravdu, ten již nemusí v pravdu věřit - on pravdu zná, protože se pohybuje v proudu pravdy. To je skutečně moudrý člověk, jenž v sobě vyzvedl poklad, pravdu. Skutečně moudří spočívají v sobě. To je vnitřní jistota a pevnost. Nediskutují o víře, protože našli cestu od víry k moudrosti, která je pravdou.

Kdo tedy pouze věří v Boha, aniž by poznal hloubku věčné pravdy, věčný zákon, dělá mnoho řečí kolem své víry.

Také při svých modlitbách si bude počínat podobně: Dělá mnoho řečí, protože svá slova neoduševňuje nezištnou láskou. Je toho názoru, že může mnohými slovy Boha přesvědčit nebo Jej dokonce přemluvit. Myslí, že se musí před Bohem vyjadřovat srozumitelně, protože se domnívá, že by Bůh mohl jeho modlitby pochopit jinak, než je on myslel. Podobně myslí a modlí se pohané.

Poznejte: Čím hlouběji se člověk noří do Boží pravdy, tím méně slov potřebuje při modlitbě. Jeho modlitby jsou krátké, avšak plné síly, protože slovo vyzařuje zažitou sílu.

Uskutečňuj své modlitby

.. Proto, když jste pospolu, modlete se takto:

6. Otče náš, jenž Jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď říše Tvá. Budiž vůle Tvá na Zemi jako v nebi. Chléb náš vezdejší dej nám den co den a plod živé vinné révy. A tak, jak Ty odpouštíš nám naše hříchy, necht' i my odpouštíme hříchy jiných. Neopust' nás v pokušení. Zbav nás od zlého. Neboť Tvá je říše a síla a nádhera na věky věků. Amen. (Kap. 26:5-6)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Společná modlitba, Otčenáš, se modlí různými slovy a s různými obsahy, protože každé společenství se ji modlí tak, jak to odpovídá potenciálu lásky toho společenství.

Jako Ježíš Nazaretský Jsem učil společnou modlitbu, Otčenáš, v Mé mateřštině, tedy jinými slovy a proto také s jinými obsahy, než byla modlena v pozdějších dobách a v jiných jazycích.

Slova jako taková jsou nepodstatná. Důležité je, aby člověk uskutečňoval to, co se modlí! Potom je každé slovo, jež vychází z jeho úst, oduševněno láskou, silou a moudrostí.

Nemáte se modlit podle písmen nebo usilovat o to, abyste se Otčenáš, jenž Jsem učil těm Svým, modlili doslovně. Podstatné je, abyste slova vašich modliteb oduševnili láskou k Věčnému a k vašim bližním a aby obsah vašich modliteb odpovídal vašemu životu.

Lidé, kteří jsou naplněni věčnou pravdou, láskou a moudrostí Boží, se budou zase modlit jinak než ti, kteří se modlí jen proto, že se to tak naučili nebo protože náležejí ke konfesi, v níž jsou modlitby pronášeny ve smyslu této konfese.

Lidé na cestě k svému božskému původu se modlí svobodně, to znamená samostatně zvolenými slovy, jež jsou oduševněna láskou a silou.

Lidé, kteří žijí v mém duchu, kteří jsou prodchnuti Boží láskou a moudrostí, kteří tedy v denním životě uskutečňují zákony Boží, budou především děkovat Bohu za svůj život a za všechno, budou Jej chválit a velebit a budou Mu víc a více zasvěcovat svůj život - v pocitech, myšlenkách, slovech i dílech -, protože se stali životem z Jeho života.

Lidé v Duchu Páně žijí modlitbou. To znamená, že naplňují víc a více zákony Věčného a stali se sami modlitbou, jež je uctíváním Boha.

Kdo tedy plní Boží vůli, žije stále více v uctívání Boha. Tací lidé nejen dodržují Boží zákony, nýbrž stali se do značné míry zákonem lásky a moudrosti.

V dozrávající Říši míru Ježíše Krista, v níž Já Jsem vládce a život, budou lidé víc a více dodržovat Boží zákon. Mnozí z nich se stali zákonem - a tak Božími lidmi, kteří ve všem,

co myslí, mluví a konají, ztělesňují život, Boha. Jejich modlitby jsou životem ve Mně, naplněním věčného zákona. Svým životem, jenž je Božím zákonem, děkují Bohu za život.

Díků Bohu je tedy život v Bohu. Jejich život, jenž je jediným díkem, proudí dovnitř do Říše míru.

Modlí se v daném smyslu následujícími slovy modlitby, jež naplňují v denním životě:

Otče náš, Tvůj duch je v nás,
a my jsme ve Tvém duchu.
Posvěceno je Tvé věčné jméno v nás
a skrze nás.
Ty Jsi duch života,
Ty Jsi náš Otec-pra.
Z Tebe neseme svá věčná jména.
Ty, Věčný, Jsi nám je dal
a do našich jmen Jsi vložil
celou plnost nekonečnosti.
Naše jména, jež Jsi nám vdechl,
jsou láska a moudrost –
plnost z Tebe,
zákon v nás a skrze nás.
Naše věčná říše je nekonečnost –
síla a nádhera v Tobě a z Tebe.
Jsme dědicové věčné říše.
Proto jsme říše sama,
věčný domov.
Je v nás a působí skrze nás.
Tvá nekonečná, nádherná vůle je v nás
a působí skrze nás.
Tvá síla vůle je naší silou vůle,
neboť jsme duch z Tvého ducha.
Nebe není prostor a čas –
Nebe a Země jsou jedno,
protože jsme v Tobě sjednoceni.
Láska a síla v nás a skrze nás
je naším denním chlebem.
Ty, ó věčný, nádherný Otče,
vše Jsi v nás vzbudil,
co se pohybuje v nekonečnosti.
Tvoříš skrze nás v nebi
a na Zemi.
Jsme v Tobě a Ty vládneš v nás
a skrze nás.
Jsme naplněni v Tvém duchu,
neboť jsme duch z Tvého ducha.

Jsme bohatí v Tobě,
protože žijeme svým dědictvím, nekonečností z Tebe.
Naše věčné dědictví, duch z Tvého ducha,
přináší pro nás to,
co jako lidé v Říši míru
potřebujeme.
Žijeme v Tobě a z Tebe.
Život se rozplývá a rozdává.
Žijeme v plnosti z Boha,
protože jsme sami plností.
Země je nebe
a Říše míru bohatství Země,
v němž žijeme a jsme –
Duch z Tvého ducha.
Žijeme ve Vnitřní říši –
a jsme přece lidé, kteří ve vnějšku ztělesňují,
co září v nitru.
Jméno Páně je velebeno,
On je život v nás a skrze nás.
Jméno Boží je žitý zákon lásky
a svobody.
Hřích je proměněn –
světlo vstoupilo.
My žijeme z Jeho světla
a žijeme v Jeho duchu a z Jeho ducha,
neboť jsme duch z Jeho ducha.
V Bohu je vše splaceno.
Jeho jméno vše očistilo.
Boží nádhera budiž velebena!
Boží vůle, láska a moudrost
pronikají Zemí a krajem.
My sami jsme Země a kraj –
vůle, láska a moudrost.
V nás je Boží dobrotivost - dobro z Boha.
My jsme v Bohu a působíme z Boha.
Země je Pána -
je Říší lásky.
Působí v nás a skrze nás.
Život, nádhera Otce,
působí v nás a skrze nás –
od věčnosti k věčnosti.

Podle smyslu je tento chvalozpěv životem těch, kteří žijí v Říši míru Ježíše Krista. Žijí ve Mně, v Kristu, a Já žiji skrze ně; a společně žijeme v Otci – Matce – Bohu, a Otec žije skrze nás od věčnosti k věčnosti.

Nacházej v negativním to pozitivní

7. Neboť jestliže vy odpustíte lidem jejich viny, pak odpustí také váš nebeský Otec vám. Jestliže ale lidem jejich viny neodpustíte, pak také neodpustí váš Otec v nebi vaši vinu vám.

8. I když se postíte, nevyhlížejte zničeně jako pokrytci. Neboť ti se přetvařují, aby se jevíli jako lidé, kteří se postí. Věru, pravím vám, již mají svou odměnu.

9. A pravím vám, nikdy nenaleznete nebeskou říši, pokud ovšem se nebudete chránit před světem a jeho zlými vlivy. A nikdy neuzříte Otce v nebesích, pokud ovšem nebudete dodržovat Sabat a neupustíte od svého úsilí hromadit bohatství. Když se ale postíš, pak pomaz svou hlavu a umyj svou tvář, aby ses nepředváděl před lidmi se svým půstem. A svatý Jediný, jenž vidí do skrytého, ti to otevřeně přizná. (Kap. 26:7-9)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Příkázání odpouštět a prosit za odpuštění má tak dlouho platnost, dokud NENÍ VŠE odpykáno a očištěno, co neodpovídá věčným zákonům. Příkázání odpouštět a prosit za odpuštění patří k Zákonu setby a sklizně. Ten bude zrušen tehdy, až vše lidské je odplaceno a každá duše se stala čistou, bezúhonnou duchovní bytostí.

Až do té doby tedy platí příkázání: Odpouštějte a bude vám odpuštěno. Když prosíte za odpuštění a váš bližní vám odpustí, pak vám odpustil i váš Otec v nebi. Ale prosíte-li za odpuštění a váš bližní vám ještě neodpustí, protože k tomu ještě není připraven, pak vám také neodpustí ani váš věčný Otec. Kdo se prohřešil na svém bližním, ten musí také u svého bližního dosáhnout odpuštění. Teprve potom Bůh hřích odejme.

Věčně Spravedlivý miluje všechny své děti - i ty, které ještě nemají sílu k odpuštění. Kdyby odpustil jen tomu, kdo dal podnět ke hříchu, a neodpustil tomu, kdo jím byl ke hříchu sveden a ještě nedokáže odpustit - kde by potom byla Boží spravedlnost? Oba mohou vejít do nebes až tehdy, když budou jejich hříchy splaceny.

Proto dbejte na to, co vychází z vašich úst, a dbejte na Svě činy, zda odpovídají věčnému zákonu, tedy zda jsou nezištné! Velmi rychle je něco protikladného vysloveno nebo vykonáno - ale dlouho to může trvat, než to je odpuštěno.

Když jste prosili za odpuštění a váš bližní ještě není připraven vám odpustit, pak ve vás zesílí Boží milost, obalí vás a ponese - On však od vás neodejme, co ještě není očištěno. Boží milosrdenství pak zesílí i ve vašem bližním a s přihlédnutím k jeho svobodné vůli jej povede tak, aby své chyby rychleji poznal, litoval jich a odpustil vám. Teprve až vám odpustili všichni, proti nimž jste se prohřešili - když je tedy vše splaceno - pak teprve můžete vejít do nebes, protože Bůh potom proměnil všechno lidské v Boží sílu.

Bůh je všudypřítomný. Působí tedy i v Zákoně setby a sklizně. I ve všem negativním je to pozitivní, Bůh, věčný zákon. Když člověk své hříchy a chyby pozná a lituje jich, pak v nich začínají být aktivní pozitivní síly a posilují člověka, dospěvšího k poznání svých chyb, aby očistil hříchy silou Krista.

Poznejte Boží zákon; je to věčný život od věčnosti k věčnosti - všechno ve všem: Všechno je ve všem obsaženo, ve velkém to nejmenší a v nejmenším to velké, v hříchu síla odpustit a v síle, která se skrze odpouštění uvolňuje, vzestup k Vnitřnímu životu, do věčného bytí.

Proto může i v negativním působit to božské tehdy, když člověk ze srdce prosí za odpuštění, odpouští a více nehřeší. Člověk však musí učinit první krok k Vnitřnímu životu.

Poznejte: Vše, co činíte - ať se modlíte, postíte nebo udělíte almužny - nečiníte-li to nezištně, nýbrž abyste svými bližními byli viděni, pak již máte odměnu od lidí. Bůh vás pak neodmění. A postíte-li se jen kvůli plnosti těla, pak v sobě nerozmnožíte ducha svého Otce. Kdo však přijímá potravu ve jménu Nejvyššího a zachovává míru a čas od času se postí, aby své tělo uvolnil a vyčistil, čímž je Boží síle umožněno správným způsobem zásobovat všechny buňky a orgány, ten se také ctnostným způsobem učí přijímat a pojímat život z Boha, aby v něm žil. A ten současně zasvětil v modlitbě svůj život Bohu, Věčnému, aby se tímto způsobem postupně stal živoucí modlitbou.

Nenaříkejte nad svými mrtvými

10. Stejně si počínejte, když naříkáte nad mrtvými a truchlíte, neboť vaše ztráta je jejich ziskem. Nečiňte jako ti, kteří truchlí před lidmi a hlasitě naříkají a roztrhají své šaty, aby ostatní viděli jejich smutek. Neboť všechny duše jsou v rukou Božích a všichni ti, kteří činili dobro, budou dlít se svými předky v lůně Věčného.

11. Modlete se raději za jejich klid a jejich vzestup a považte, že jsou v krajině ticha, již pro ně připravil Věčný, a že obdrží spravedlivou odměnu za své činy, a nereptejte jako lidé bez naděje. (Kap. 26:10-11)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kdo oplakává mrtvé, je ještě daleko od věčného života, protože vidí smrt jako konec života. Nedosáhl ještě vzkříšení ve Mně, v Kristu. Patří k duchovně mrtvým.

Nenaříkejte nad svými mrtvými! Neboť kdo naříká nad ztrátou jednoho člověka, ten nemyslí na zisk duše, která - pokud žila ve Mně, v Kristu - vstoupí do vyšších vědomí životních oblastí. Neboť když byl jejich život v pozemském bytí v Bohu, bude i v jiné formě bytí v Bohu.

Poznejte: Časovost, život v těle, není životem duše. Duše přijala tělo jen na krátký životní úsek, aby v časovosti očistila a smazala to, co si v různých pozemských šatech na sebe nakládala. Zemi je třeba vidět pouze jako průchodnou stanici, na níž duše v pozemském šatě v krátkosti očisťují to, co na oné straně, za závojem vědomí - nazývané též mlžné stěny - nemohou tak rychle zvládnout.

Když nějaká duše opustí svůj pozemský šat, pak člověk oplakává jen šat duše a nemyslí přítom na duši, jež ze šatu vyklouzla.

Každá světlá duše je po odložení svého pozemského těla vedena světlými, pro člověka neviditelnými bytostmi do oné roviny vědomí, jež odpovídá myšlení a životu toho člověka, v němž byla tato duše vtělena.

Poznejte: Každou duši, která opustila tělo, to táhne ještě nějaký čas k těm lidem, s nimiž jako člověk žila pohromadě. Musí-li se dovědět, že její bývalí pozemští příbuzní truchlí nad její tělesnou schránkou, pak je to pro duši velmi bolestivé. Duše dosud blízká Zemi pozná velmi dobře, proč její příbuzní naříkají jen nad její tělesnou schránkou a proč si ji truchlíci nevšímají jako duše. Duše, která to musí poznávat, pociťuje při tom první hlubokou duševní bolest po odložení fyzického těla; neboť se dozví, proč člověk truchlí a nevzpomíná na ni v lásce a oddanosti. Vidí přítom nejednu sobeckou myšlenku svých bývalých pozemských příbuzných. Nemůže je na sebe upozorňovat, protože není jimi vnímána. Co říká, to člověk neslyší, a co vidí, to neuzří. Duše ovšem mnohé vnímá.

Podněcuji vás k přemýšlení: Naříkáte, když se had svléká, když zanechá svou kůži a dál se plazí?

Podobně je tomu s duší. Zanechá své pomíjivé tělo, svoji tělesnou schránku, a putuje dále. Naříkáte tedy nad ztrátou schránky, a nevzpomínáte na duši! Kdo vzpomene na duši, ten děkuje Bohu, jenž onu duši povolal zpět do Svého lůna, pokud tato v pozemském šatě využila života v Bohu a tím se Mu přiblížila. Myslete na to, že pro světlou duši je odložení těla ziskem.

A jestliže naříkáte nad ztrátou člověka jen před lidmi, pak jim pouze něco předstíráte. Ve skutečnosti nevzpomínáte ani na člověka ani na duši. Myslíte jen sami na sebe. Duše, která to vnímá, pozná, že nebyla nezištně milována, že tu byla podle okolností jen k vlastnímu prospěchu svých bližních.

Mnohé duše musí poznat, že v pozemském šatě byly žité (sloveso „žít“ stojí v původním německém textu zde v neužívaném trpném rodu. A protože je v každém slově Ducha uložen hluboký smysl, tato forma slovesa byla převzata do češtiny) svými pozemskými příbuznými a známými. To znamená, že se nemohly jako člověk samy vyvíjet a žít podle svých bytostných znaků, protože museli konat vůli těch, kteří to od nich žádali, což bylo pro ně samotné výhodou. Mnohé z těchto duší vidí, co ve svém pozemském bytí promarnily, a vracejí se také proto zpět do pozemského bytí. Projdou opět skrze závoj vědomí k Zemi a zdržují se jako duše znovu mezi těmi, kteří skrze ně žili. Opět jiné touží na Zemi žít to, co nemohly jako lidé rozvinout.

Dokud jsou lidé připoutaní k lidem nebo věcem jako majetek, bohatství a moc -, vracejí se jejich duše znovu k Zemi a vklouzávají opět do nových pozemských šatů. Je mnoho rozličných příčin a podnětů, proč se duše znovu vtělují. Pozná-li například nějaká duše, že je spoutána hříchy se svými blízkými, pak často rezignuje a připustí přání přijmout opět nové tělo. Oduševněna tímto přáním žije v té rovině vědomí, která odpovídá jejímu duševnímu stavu, a je tam poučována. Mimo jiné je jí ujasněno pro a proti opětovného vtělení. Přistupuje tehdy ke vtělení, když souhvězdí, v nichž jsou uložena její pro a proti - a tím také její pozemská cesta -, ukazují cestu ke hmotě a když je na Zemi zplozeno pozemské tělo, jež odpovídá jejímu duševnímu stavu vědomí. Do této tělesné schránky potom při porodu vklouzne.

Muž, který tělo zplodil, a žena, v níž embryo vyrůstalo, přitáhli onu duši, s níž mají ještě leccos společně očistit - nebo aby společně s ní v nezištné službě pro své bližní kráčeli cestou Páně.

Člověk by neměl hledět jen na své tělo, nýbrž především na vtělenou bytost v něm a měl by se snažit konat vůli Boží a nenechat si vnutit lidskou vůli od druhého nebo třetího.

Poznejte: I když říkáte: „Konám vůli svého bližního, abych zachoval vnější mír“, bráníte své duši i duši svého bližního, aby se rozvíjela a vyvíjela tak, jak je to pro oba dobré. Bráníte sobě i svému bližnímu plnit úkoly, které si vaše duše přinesly s sebou do pozemského bytí: Očistit se a oprostít se od zátěže hříchu, jenž byla eventuálně přinesena do tohoto vtělení ještě z předcházejících inkarnací. Kdo se nechá svými bližními poručníkovat, kdo tedy činí, co jiní říkají, ačkoli pozná, že to není jeho cesta, ten

je žitý a žije mimo své vlastní pozemské bytí. Nevyužívá dní; je využíván těmi, jichž je poslušen, a nezná proto svoji cestu jako člověk po této Zemi.

Kdo své bližní svazuje tím, že jim vnucuje svou vůli, je srovnatelný s upírem, který nasává energie svých bližních. Nezná se sám a současně se poutá na své oběti - a opačně se oběť, která se nechá vysávat, poutá na něj. V jednom z životů, buď v pozemském šatě nebo jako duše v oblastech onoho světa, budou oba zase svedeni dohromady - a to tak často, a tak dlouho, až jeden druhému odpustil.

Když se dva na sebe připoutají - lhostejno, zda jeden poutal nebo se nechal připoutat - pak se oba zatížili a oba se musí společně očistit, aby mezi nimi mohla být znovu nastolena láska a jednota.

Nikdo nemůže říci: „Já jsem nevěděl nic o zákonech života.“ Pravím vám: Mojžíš vám přinesl výtahy z věčných zákonů, Desatero přikázání. A když tyto dodržíte, nebudete se navzájem na sebe poutat, nýbrž budete společně žít v míru.

Poznejte: Jedině láska a jednota mezi sebou ukazují duším a lidem cesty k vyššímu životu.

Bůh, věčně Dobrotivý, podává každé duši a každému člověku Svoji ruku. Kdo ji uchopí, využívá svého pozemského života. Cení si dnů a dokáže je také žít podle přikázání tím, že očišťuje to, co mu den ukazuje. Bude jednou jako duše kráčet v Bohu a spočívat v Bohu se všemi těmi, kteří rovněž využili svého pozemského bytí tím, že den co den poznávali a se Mnou, Kristem, překonávali to, co jim den přinesl a ukázal - radost i utrpení.

A jestliže netruchlíte ve vlastním zájmu nad tělesnou schránkou, kterou odložil váš bližní, nýbrž v duchu se radujete, že duše v pozemském šatě poznala svůj duchovní život a připravila se na něj, budete se skrze Mne, Krista, radostně modlit k Bohu za svého bližního. Budete duši, jež je nyní blíže k Bohu, posílat síly lásky, aby pokračovala k vyšším rovinám, aby se víc a víc sjednocovala s Bohem.

Duše cítí radost i utrpení svých příbuzných. Duše, jež zesnuly ve Mně, v Kristu, se cítí skrze Mne, Krista, spjaty se všemi těmi, které ještě krácejí v pozemském šatě. Radost duše z toho, že její příbuzné na ni vzpomínají s láskou, ji naplňuje silou.

Poznejte: Nesobecké, milující modlitby dodávají putující duši sílu a vytrvalost na její cestě k božství. Ve vašich nezištných modlitbách cítí sounáležitost a přijímá více síly. Tak rychleji odloží na ní dosud lpějící lidství a stane se svobodnou pro Toho, jenž je svoboda a láska - Bůh, život. Odměna z Boha je veliká pro každou duši, která se vážně snaží plnit Boží vůli.

Poznejte: Jen ten je bez naděje, kdo o své víře jen mluví a nežije tím, v co zdánlivě věří. Nakonec takový pochybovač nevěří tomu, co jako víru předstírá. Z toho se vyvíjí beznadějnost.

Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce

12. Také nemáte pro sebe shromažďovat na Zemi poklady, jež sžírají moli a rez a jež zloději vykopávají a kradou. Shromažďujte si ale poklady v nebi, kde je ani nesežerou moli ani rez a kde je zloději nebudou vykopávat ani neukradou. Neboť kde je váš poklad, tam je i vaše srdce.

13. Světla těla jsou oči. Proto, když vidíš jasně, bude celé tvé tělo plné světla. Když ti ale tvé oči chybějí nebo když jsou zamřžené, pak bude celé tvé tělo temné. Když je tedy světlo, jež je v tobě, temnotou, jak velká bude potom temnota!

14. Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' bude jednoho nenávidět a druhého milovat; nebo bude při jednom držet a druhým opovrhovat. Nemůžete sloužit současně Bohu i mamonu. (Kap. 26:12-14)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Poklady na Zemi shromažďuje jen člověk, který nevěří v Boha, v Jeho lásku, moudrost a dobrotu. Mnoho lidí předstírá, že věří v Boha; avšak podle jejich skutků je poznáte! Mnoho lidí mluví o lásce a Božích dílech - jen podle jejich konání je poznáte.

Mnoho lidí mluví o Vnitřní říši a o vnitřním bohatství, a přesto shrabují pro sebe osobně do stodol a shromažďují pro sebe osobně pozemská bohatství, aby byli lidmi uznáni.

Kdo myslí jen na své osobní blaho, netuší ještě dravce, jenž již rozepjal svá křídla, aby zničil hnízdo a uloupil bohatství, které boháč, stavitel hnízda, nazývá svým vlastnictvím.

Kdo však nejprve usiluje o Říši Boží, hromadí vnitřní hodnoty, vnitřní poklady. Bude i v pomíjivosti přijímat vše, co potřebuje, a více než to.

Kdo je bohatý v nitru, nebude strádat ve vnějšku. Kdo však je bohatý ve vnějšku a bohatství hromadí, bude jednou strádat. Kdo shromažďuje poklady na Zemi, tomu budou odňaty, aby se upamatoval na poklad nitra a mohl vejít do života, do vnitřního bohatství.

Tak dlouho bude mít duše nedostatek božského světla, až bude nejprve usilovat o Říši Boží. A dokud to bude ještě na Zemi možné, bude se duše chudá světlem opět rodit do těla chudého světlem a eventuálně bude žít v chudobě mezi chudými. Přijde poznání, že poklad, bohatství, je jedině v Bohu.

Čí srdce je u Boha, ten bude bohatý na vnitřní hodnoty a vejde do Říše míru.

Já, Kristus, vám dávám měřítko, abyste poznali, kde stojíte - buď ve světle anebo ve stínu: „Neboť kde je váš poklad, tam je i vaše srdce“, tam bude jednou vaše duše.

Pamatujte: Kdo čte tato slova a stojí na přelomu od staré k Nové době, ten by si měl pospíšet, aby ještě našel svůj duchovní život! Neboť až se zjeví Nová doba, doba Krista, na celé Zemi a bude se žít Vnitřní život, nebudou už možná žádná vtělení pro ty, kteří usilují o vnější hodnoty. Nebudou potom už možná žádná vtělení pro pozemské boháče, aby jako nejchudší mezi chudými odpykali to, co promeškali jako bohatí.

Až Říše míru Ježíše Krista učiní další vývojové kroky, pak nebudou ani chudí ani bohatí. Všichni lidé budou potom bohatí v Mém duchu, protože odkryli Vnitřní říši. Podle toho budou také žít na nové Zemi, pod jiným nebem.

Proto buďte připraveni sloužit Bohu a z lásky k Bohu i vašim bližním.

Poznejte: Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, Bohu a mamonu. Jedině nezištná láska sjednocuje všechny lidi a národy. Člověk na Zemi a duše v místech očisty - oba budou jednou vedeni k rozhodnutí: Sloužit Bohu nebo mamonu, být pro Boha nebo proti Bohu. Není nic mezi tím: Buď pro Boha - anebo pro satanství.

Usiluj nejprve o Říši Boží

15. *Proto praví m vám: Nestarejte se o svůj život, co budete jíst a pít; také ne o své tělo, co si obléknete. Není snad život více než potrava a tělo více než oděv? A co by člověku prospělo, kdyby vyhrál celý svět, ale svůj život ztratil?*

16. *Hled'te na ptáky ve vzduchu: Nesejí ani nesklízejí, ani neukládají do stodol; a váš nebeský Otec je přece sytí. Nejste přece mnohem lépe opatrováni, než oni? Kdo je ale mezi vámi, že by dokázal ke své délce přidat loket, kdyby to chtěl? A proč se tolik staráte o své šaty? Pohled'te na lilie na poli, jak rostou; nepracují ani nepředou. A přece, pravím vám, Šalamoun ve vši své kráse a nádheře nebyl tak ozdoben jako ony.*

17. *Proč by Bůh, jenž odívá trávu na poli, která přece dnes stojí a zítra bývá spálena v kamnech, neměl vás mnohem více odívat, ó vy malověrní?*

18. *Proto se nestarejte a neptejte se: Co budeme jísti? Co budeme pít? Nebo: Co si oblékneme? (Jak to činí pohané.) Neboť váš nebeský Otec Ví, že to vše potřebujete. Usilujte nejprve o Říši Boží a o Její spravedlnost, pak vám toto všechno připadne. Proto se nestarejte o útrapy zítřka. Je dosti na tom, že každý den má své vlastní útrapy. (Kap. 26:15-18)*

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kdo si dělá starosti o svůj osobní život, o své blaho - co např. má zítra jíst a pít nebo co si má obléknout -, ten je špatný plánovač; neboť při tom myslí jen na sebe samého, na své vlastní blaho a na svůj majetek. Tím plánuje zároveň i své bolesti a nářky.

Kdo naproti tomu plní Boží vůli, je dobrý plánovač. Bude plánovat jak dny, tak i budoucnost. On však ví, že jeho plánování je pouze výhoda, která spočívá v rukou Božích.

Vkládá své plánování do Božích rukou, pracuje s Božími silami a nechává se v denním dění vést Bohem. Neboť ví: Bůh je vševědoucí duch a bohatství jeho duše. Kdo se svěří Bohu, své denní dílo postaví do Božího světla a naplňuje zákon „Modli se a pracuj“, ten obdrží spravedlivou odměnu. Bude vlastnit vše, co potřebuje.

Když Bůh, Věčný, zdobí přírodu a odívá lilie na poli, oč více bude živit a odívat Svě dítě, které plní Jeho vůli! Nestarejte se tedy o zítřek, nýbrž plánujte a předávejte svůj plán do vůle Boží - a Bůh, jenž váš plán zná, vám splní to, co je pro vás dobré.

Dám příklad: Dobrý architekt pečlivě naplňuje dům a bere ohled na všechny detaily. Když svůj plán dokončí, ještě jednou jej přezkoumá a pak jej předloží stavebníkovi ke zkoušce. Je-li tento s plánem srozuměn, pak budou dělníci podle toho plánu pracovat. Architekt a stavitel budou dohlížet na provádění a zasáhnou jen tehdy, když něco nebude odpovídat plánování.

Podobně byste to měli dodržet se svým životem: Plánujte každý den, a plánujte dobře! Ponechte si také čas na hodiny rozjímání, v nichž budete nacházet vnitřní klid a budete moci vždy znovu přemýšlet o svém životě a plánování. Pečlivé denní plánování, jež bylo vloženo do vůle Boží, bude Bůh také Svou vůlí pronikat. Kdo svůj plán takto provádí, nemusí se starat o zítřek. Jeho víra v Boží vedení jsou pozitivní myšlenky; z nich vznikají pozitivní slova a zákonité jednání. Pozitivní myšlenky, slova a jednání jsou nejlepší nástroje, neboť v nich působí vůle Boží. To znamená, v každé pozitivní myšlence, v každém nezištném slově, v každém nezištném gestu a činu působí vůle Boží, Jeho duch. Bůh dá dobrému plánovači všechno, co potřebuje, a více než to.

Jen ten se stará o zítřek, který se nesvěří Bohu, který nechává dny ubíhat a nevyužívá jich. Kdo žije bez cíle a potom dává vinu svému bližnímu, když se mu mnohé nepodaří, když je nemocen, když má hlad, když nemůže získat potřeby denního života ten není dobrý plánovač. Je bojácný, vztahovačný člověk, který přitahuje to, co by nechtěl a z čeho má strach. Kdo neplánuje hodiny, dny a měsíce s pomocí Boží a své plánování nestaví do vůle Boží, toho nemůže Bůh vést. Jen ten, kdo své denní dílo svěří Bohu a svědomitě plní přikázání „Modli se a pracuj“, může být Bohem veden, ten je Jím naplněn - ten je naplněn láskou, moudrostí a silou. To znamená, že jeho tělo, jeho život, je naplněn důvěrou a vírou v Boha.

Lidé v duchu Božím nebudou trpět. Jsou dobří plánovači, jsou silní ve víře a pracují silami ducha. Jen bázlivec myslí na sebe, na své malé já. Stará se o zítřek, protože není pevný v Bohu a nevěří v Boží moudrost a lásku. Tím otevírá nevědomky stodolu zlodějům, kteří přijdou a budou krást. Co pro sebe osobně vydobyl a nahromadil, to ztratí.

Z rukou Božích přijímají lidé potravu, přístřeší a oděv. Kdo svůj život, své myšlení a svou práci vloží do rukou Božích, ten se nemusí starat o zítřek. Bude mít, co dnes, zítra i v budoucnosti bude potřebovat - a více než to.

Kdo tedy žije ve Vnitřní říši, ten také nebude ve vnějším životě strádat. Kdo však je v nitru chudý, bude ve vnějšku strádat. Když dnes žije ve vnějšku a množí a udržuje pro sebe osobně světské bohatství, pak je v nitru chudý a bude trpět v jiném pozemském šatě, bude tedy chudý.

Proto usilujte nejprve o Říši Boží a o Jeho spravedlnost, potom vám bude Bohem dáno vše, co potřebujete - a více než to. „Pohled'te na ptáky ve vzduchu: Nesejí a nesklízejí a nesbírají do stodol; a přece je náš nebeský Otec živí.“ „Pohled'te na lilie na poli, jak rostou; nepracují a také nepředou.“ Příroda ve své rozmanitosti je krásněji oděna než nejbohatší z bohatých. Kdo myslí jen na své blaho a na své plné stodoly, ten bude buď v této pozemské formě bytí anebo v některém dalším vtělení - dokud je to ještě možné - v potu své tváře vydělávat na svůj chléb.

Správné modlení a pracování znamená pracovat pro sebe i pro obecné blaho. - Poznejte: Lilie na poli ba celá příroda - jsou zde pro všechny lidi a rozdávají se jim co nejrozmanitěji. Kdo to dokáže pochopit a ocenit, ten nebude muset v potu své tváře vydělávat na chléb. Bude naplňovat zákon „Modli se a pracuj“ - pro sebe i pro své bližní.

A když stojí psáno „nepracují a také nepředou“, pak to znamená: Člověk nemá jen myslet na sebe a jen pracovat, aby sám pro sebe dosáhl zisku, aby se tím ozdobil a ukazoval.

Poznejte: Veškeré bytí je v ochraně Boží. Zvířata, stromy, rostliny, trávy i kameny jsou v ochraně Boží. Stojí v evolučním životě, jenž je řízen věčným Bohem - Stvořitelem. Protože všechen život je z Boha, vnímáním jsou také obdařena zvířata, stromy, rostliny, trávy a kameny. Zažívají v sobě evoluční sílu Stvořitele, která je oživuje a v cyklu věků Božích vede k dalšímu vývoji. Tvůrčí síla, věčné bytí, dává přírodním říším to, co potřebují. Dary života proudí k životním formám v té míře, jak jsou tyto duchovně vyvinuty.

Věčný Otec pamatuje na každé stéblo trávy. Oč více pamatuje Věčný na Svě děti, které v sobě už rozvinuly říše minerálů, rostlin a zvířat! Děti Boží nosí v sobě mikrokosmos z makrokosmu, a stojí tak s celou nekonečností v komunikaci.

Jak chudý je přece člověk, který se stará o zítřek! Sám ukazuje, že dosud nepřekonal včerejšek, že nedokáže žít v dnešku, v přítomnosti, tedy v Bohu.

Nitro člověka, čisté bytí, je souhrn nekonečnosti. Kdo to jako člověk pochopí, vidí dovnitř a rozvíjí zákony života, takže dokáže vidět všechno vnější ve světle pravdy.

Poznejte: Člověku, jenž všeobsahujícím myslí a žije - tedy neomezeně -, slouží nekonečnost. Lidé v duchu lásky nejsou zaměřeni na sebe, nýbrž vševědomí. Jsou v neustálé komunikaci s Božími silami ve všem bytí. Co dělají, dělají z nitra silou lásky. Plánují a působí podle přikázání „Modli se a pracuj“ a nepromarní den. Znají vzácnost dne, hodin a minut a v užívají času.

Kdo tedy skutečně žije, ten se nestará o zítřek, přijímá již dnes to, co zítra vlastní. Neboť kdo žije v Bohu, nebude dnes ani zítra trpět. Kdo ale zůstává bázlivý a svůj majetek přitahuje k sobě, ten bude zítra chudý.

Kdo se však považuje za kosmickou bytost, která neomezeně plní vůli Boží, ten dosáhne moudrosti a síly. Kdo je naplněn láskou a moudrostí, toho život je proniknut silou Boží. Jemu nebude nic chybět. Kdo se však stará o zítřek a budoucnost vidí temně, ten přitahuje zlo; ten bude mít každý den své potíže.

Nemyslete proto bázlivě na zítřek! Plánujte s Boží silou - a nechte Věčného skrze sebe působit. Pak budou vaše myšlenky pozitivními magnety, jež budou opět přitahovat pozitivní a budující. Neboť myšlenky, slova a činy jsou magnety. Podle svého druhu přitahují opět stejné nebo podobné.

Nesud' svého bližního

1. Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni; a jakou mírou měříte, bude vám opět vyměřeno. A jak činíte druhým, tak bude učiněno vám. (Kap. 27:1)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Četli jste: Myšlenky, slova a jednání jsou magnety. Kdo svého bližního soudí a odsuzuje v myšlenkách a slovy, zakusí stejné nebo podobné sám na sobě.

Poznejte: Vaše negativní myšlenky, slova a jednání jsou vašimi vlastními soudci. „Jakou mírou měříte“ at' v myšlenkách nebo ve slovech a jednáních -, tak budete sami měřeni. Tak jak ponižujete svého bližního, abyste sami sebe povýšili, budete hodnoceni: Vaši hodnotu se dozvíte a vytrpíte ji. A když říkáte: „Jednomu musí stačit, co má - druhý má dostat víc“, budete jednou vlastnit jen tolik nebo ještě méně než ten, jemuž jste přiznali méně: Jak se se svým bližním setkáváte v myšlení, mluvení a činech, tak se vám jednou také bude dařit.

Začni sám u sebe

2. Proč vidíš třísku v oku bratra svého, a trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak můžeš svému bratru říci: Chci ti vyjmout z tvého oka tu třísku? A hled', trám je v oku tvém. Ty pokrytče, vyjmi nejprve trám ze svého vlastního oka, pak teprve uvidíš jasně, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra. (Kap. 27:2)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Jen ten člověk mluví neustále o třísce v oku svého bližního, který nepozoruje trám ve vlastním oku. Jen ten usiluje vytáhnout třísky z oka svého bratra, který nezná své vlastní myšlení a svůj vlastní život. Kdo nezná sebe a trám - hříchy duše, které se zrcadí v jeho vlastních očích -, nemá pohled pro pravdu. Jeho oko je zakaleno hříchem. Vidí pak v bližním jen to, co také on sám ještě je: Hříšníka. Jen kdo opracovává trám ve vlastním oku, vidí postupně jasněji. Pak může stále zřetelněji rozeznávat třísku v oku svého bratra a podle zákona lásky k bližnímu mu může být nápomocen při jejím odstraňování.

Kdo tedy o svých bližních mluví negativně, snižuje je a pomlouvá je, nezná své vlastní chyby.

Podle plodů je poznáte! Každý ukazuje sám, kdo je - tedy své plody. Kdo se nad svými bližními vzruší a je zesměšňuje, ukazuje, kdo skutečně je.

Kdo nejprve odloží své vlastní chyby, je také schopen pomoci svému bližnímu. Proto je pokrytec každý, kdo nepříznivě mluví o chybách svého bratra - a přitom nepozoruje trám ve svém vlastním oku.

Neprováděj misionářství

3. Nemáte to, co je svaté, dávat psům, ani házet perly sviním, aby je nerozšlapaly svými nohama a neobrátily se a vás roztrhaly. (Kap. 27:3)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Neodpovídá věčnému zákonu svobodné vůle, abyste táhli se slovy pravdy od místa k místu, od domu k domu, používali svého umění přemlouvat a přesvědčovat a obracet každého, jehož se chcete zmocnit. Neboť to by znamenalo, že nesevítíte pravdu a děláte to tak, jak to názorně stojí psáno: „Nemáte to, co je svaté, dávat psům, ani házet perly sviním.“ Nevnučujte tedy Slovo Boží svému bližnímu. Kdo myslí, že jeho bližní musí věřit tomu a přijímat to, o čem on myslí, že je přesvědčen, ten má sám ještě pochybnosti a zpochybňuje svou vlastní víru.

Provádět misionářství znamená chtít přesvědčit. Kdo by chtěl přesvědčovat, ten sám není ve svém nitru přesvědčen o tom, co vychvaluje.

Bud'te však dobrými vzory ve své víře a nebud'te misionáři. Můžete nabídnout svou víru a nechat každému na vůli, jestli v to věřit chce, nebo nechce, zda chce být s vámi společen, nebo ne.

Svoboda v Bohu je aspektem věčného zákona. Jestliže k vám přijde váš bližní z vlastní vůle a ptá se vás na vaši víru, pak udělá on první krok k vám; a kdo je ve víře, pak půjde za svým bližním a odpoví mu.

Kdo je se svým bližním v božském spojení, ten ho nebude vázat na svoji víru - nýbrž mu sdělí jen tolik, kolik sám poznal a uskutečnil. Jenom ten chce svého bližního vázat na svou víru, kdo rozvinul málo nezištné lásky.

Proto se mějte na pozoru před příliš horlivými, kteří vás chtějí přemlouvat ke své víře. Nabízejte věčnou pravdu slovem i písmem - a žijte sami podle ní; pak k vám budou přicházet ti, kteří v sobě poznali život.

Zahloubej se do svého nitra

4. Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete. Zaklepejte a bude vám otevřeno; neboť každý, kdo tu prosí, bude dostávat, a kdo tu hledá, najde, a těm, kteří tu zaklepají, bude otevřeno. (Kap. 27:4)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Jenom ten člověk prosí, hledá a klepe na bránu k Vnitřnímu životu, který ještě nevstoupil do svého nitra, do království lásky. Říše Boží je uvnitř v duši každého člověka.

Prvním krokem na cestě k Vnitřnímu životu, na cestě k bráně spásy, je prosba k Bohu o pomoc a podporu. Dalším krokem je hledání Boží lásky a spravedlnosti. Poutník najde život, Boží lásku a spravedlnost, v přikázáních života, jež jsou ukazatelem cesty na pouť do nitra.

Dalším krokem je zaklepání ve vlastní komůrce srdce, na vnitřní bránu. Tato brána k Božímu srdci se otevře jen tomu, kdo se vážně modlil, hledal a klepal. Rozumovému člověku, který usiluje pouze o vnější hodnoty a ideály, se vnitřní brána neotevře. Také pochybovači nebudou přijati.

Kdo tedy prosí, hledá a klepe, musí to činit z lásky k Bohu a ne proto, aby zkoušel Boží lásku.

Poznejte: Kdo by chtěl jen zkoušet, zda láska Boží skutečně existuje, ten sám bude velmi rychle podroben zkoušce. Kdo žije v Bohu, tomu je brána srdce otevřená. Nemusí už prosit - už dostal; neboť Bůh zná Svě děti. Kdo se zahloubal do srdce Božího, už ve své duši přijal. To znamená, bohatství z Boha se třpytí zesíleně v jeho duši a září skrze něho, člověka. Kdo se zahloubal do svého nitra, ten už nepotřebuje hledat - je doma v království nitra. A kdo se v něm ubytoval vědomě, ten nepotřebuje již klepat; ten je již ubytován a žije v Bohu a Bůh skrze něho.

Jenom ti budou prosit, hledat a klepat, kteří ještě stojí venku a ještě nevědí, že hluboko ve své duši nosí to, co je dělá opravdu bohatými: Lásky a moudrost Boží.

Dávej to, co očekáváš

5. Kdo je zde mezi vámi, kdo by dal kámen, když ho jeho dítě prosí o chléb, nebo hada, když ho prosí o rybu? Když vy, kteří jste špatní, přesto umíte svým dětem dát dobré dary, o kolik více dobrého dá váš Otec na nebesích těm, kteří Jej prosí.

6. Cokoliv chcete, aby lidé činili vám, to činite i vy jim, a co nechcete, aby činili oni vám, to nečiňte také vy jim, neboť toto je zákon i proroci. (Kap. 27:5-6)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Poznejte: Nežádejte od svých bližních to, co sami nejste ochotni dát.

Očekáváte-li od svého bližního něco, co pro vás má udělat, položte si otázku: Proč nečiníte tak sami? Kdo od svého bližního očekává např. peníze a majetek, aby sám nemusel pracovat ve své pohodlnosti, nebo kdo od svého bližního očekává věrnost a sám není věrný, nebo kdo by chtěl být svým bližním akceptován a přijímán, sám však své bližní ani neakceptuje ani nepřijímá - ten je sobecký a chudý v duchu.

Cokoliv požaduješ od svého bližního, to sám v srdci nevlastníš.

Je nezákonné nutit své bližní ze stanoviska očekávání ke skutkům, výpovědím nebo způsobům chování, ke kterým by sami od sebe nebyli ochotni.

Jestliže jsi poznal ve svých přáních vůči svému bližnímu své stanovisko očekávání, obrať se rychle a vykonej nejdříve ty sám, co požaduješ od svého bližního.

Každé nucení je tlak, který vzbuzuje znovu nucení a protitlak. Takovým vyděračským chováním vůči svým bližním se na ně vážeš a činíš jak sebe, tak i toho, jenž se nechal vydírat, otrokem nízké povahy. Takové nátlakové metody jako: „Očekávám od tebe a ty očekáváš ode mne - každý dá druhému to, co tento požaduje“ vedou k vazbě.

Co je svázáno, nemá místo v nebi. Oba, kteří jsou na sebe vázáni, se jednou navzájem zase potkají, buď v jemnohmotném životě nebo v dalších vtěleních.

Tato forma vazby neplatí na pracovišti. Jestliže ses v životě zařadil dobrovolně do nějaké pracovní oblasti a nadřízený ti dává úkoly, které máš v rámci své činnosti provést, souhlasil jsi s tím už svým vstupem do podniku. Zařadil ses dobrovolně do této pracovní oblasti a do pracovního týmu, abys vykonal, co ti bude uloženo. Když si tedy zvolíš pracoviště, pak máš také provádět, co se ti ukládá ve shodě s pracovní oblastí, kterou sis sám vybral. Výpověď „Cokoliv chcete, aby lidé činili vám, to činite i vy jim...“ neplatí tedy pro povolání nebo pracovní oblast, kterou jste si sami vybrali.

„Co nechcete, aby činili (lidé) vám, to nečiňte také vy jim“, znamená: Jestliže nechcete, aby se vám někdo smál a vysmíval nebo vás okradl a obelhal nebo aby vás připravil o všechny majetek nebo aby vás poručníkoval nebo zbavil

vaší svobodné vůle nebo aby vás bil a nadával vám, tak toto také neučiňte svým bližním. Neboť co učiníte nejmenšímu z vašich bratří, učiníte Mně - a sami sobě. Co nechcete, aby dělali vám, také nezpůsobujte žádnému ze svých bližních - neboť vše, co od vás vychází, se k vám zase vrátí. Proto zkoumejte své myšlenky a hlídejte svůj jazyk!

Vzdoruj pokušení, rozhodni se pro Boha

7. Vejděte úzkou bránou. Neboť úzká je stezka a těsná je brána, jež vedou k životu, a málo je těch, kteří je naleznou. Avšak prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kteří po ní kráčí. (Kap. 27:7)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

„...úzká je stezka a těsná je brána, jež vedou k životu“ znamená: V každém, kdo se snaží kráčet úzkou cestou k životu, se hlásí Pán temností a ukazuje mu - jako Mně coby Ježíši Nazaretskému poklady a příjemné stránky tohoto světa. Denně platí znovu tomu satanskému vzdorovat a odmlouvat. Kdo není bdělý, ten mu bude poslušný.

Poznejte: Každý, kdo uskuteční první kroky k životu, cítí se nejprve tísněn a omezován, až se s konečnou platností rozhodne. Neboť co dosud lidského myslel a vykonal, toho teď má zanechat.

První kroky jdou do nejistoty - jmenují se víra a důvěra. Až jsou první kroky učiněny, je stezka k životu úzká a těsná. První překážky, které by měly být překonány na cestě k srdci Božímu, se jmenují: Změň myšlení a nechej staré, lidské zvyky! Lituj, odpusť, pros za odpuštění a nehřeš více! To znamená pro každého jednotlivce vlastní úsilí a přeměnu všeho toho, co u něho dosud bylo běžné.

Kdo však s Mojí silou vytrvá, ten opustí úzkou stezku a potom dojde na veliké světlé cestě do Říše nitra, na níž spěje s poutníky do světla k bráně k absolutnu, k životu v Bohu.

Každý den je člověk zkoušen: Pro Boha nebo proti Bohu.

Kdo se rozhodne proti Mně tím, že si ponechá všechno lidské pohodlí a všechno to, co ho dělá lidským, ten nebude na té široké temné cestě uváděn do pokušení, protože se upsal pokušiteli. Po této cestě do záhuby putují příliš mnozí. Nejsou zkoušeni jako ti, kteří jdou úzkou stezkou k životu.

Kdo se upsal pokušiteli, ten s tím také přisvědčuje neomezeně tomu, co musí na základě své setby sklídit.

Podle jejich plodů je poznáte

8. Střežte se falešných proroků, kteří k vám přicházejí v beránčích kůžích, avšak uvnitř jsou draví vlci. Podle jejich plodů je poznáte. Lze sbírat hrozny z trní nebo fíky z bodláčí?

9. Rovněž nese každý dobrý strom dobré plody, ale shnilý strom nese špatné plody. Každý strom, který nenese dobré plody, je už jen k tomu dobrý, aby byl poražen a vhozen do ohně. Proto máte rozlišovat dobro od zla podle jejich plodů. (Kap. 27:8-9)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Na konci materialistických dnů, „doby chamtění a chtíčů“, vystoupí mnoho falešných proroků. Budou řečnit mnoho o lásce Boží - a přece jsou jejich díla lidskými díly. Nikoliv ten je pravým prorokem a duchovně moudrým, kdo o lásce Boží mluví, nýbrž jedině ten, jehož skutky jsou dobré.

Dar ke zkoušení má však jen ten, kdo vyzkouší nejprve své vlastní smýšlení: Zda on sám opravdu věří v evangelium nezištné lásky a také naplňuje smysl Evangelia - a co on sám již z nezištné lásky na svém bližním uskutečnil.

Můžete teprve potom poznat své bližní a pocítit rozdíly mezi dobrem, méně dobrem a špatným, když jste dosáhli určitého stupně duchovní zralosti.

Kdo své bližní ještě odsuzuje a smýšlí a mluví o nich negativně, ten ještě nemůže své bližní zkoušet. Nedostává se mu daru rozlišování. Jenom posuzuje - a nezkouší.

Jestliže vy sami jste ještě špatnými plody, jak můžete poznat plody dobré? Kdo neuskutečňuje Boží zákony, tomu tedy chybí dar rozlišování, co je dobré, méně dobré a špatné.

Kdo by chtěl zkoušet svého bližního, ten ať tedy vyzkouší nejdříve sám sebe, jestli má dar rozlišování mezi spravedlivým a nespravedlivým.

Velice rychle lze odmítnout dobrý plod a špatnému přitakat: Tehdy, když se shnilý plod vyznamenal spoustou řečí a působí mnohými zdánlivě přesvědčivými slovy a gesty.

Poznejte: Stejně je přitahováno stejným. Kdo sám je ještě shnilým plodem, tomu jsou shnilé plody bližší než dobré. Kdo však je nezištným, ten je dobrým plodem, tomu je i dobro, to nezištné, blízké.

Kdo je nezištný, ten má také dar rozlišování mezi dobrými, méně dobrými a špatnými plody. Kdo by tedy chtěl rozlišovat dobré plody od špatných, ten musí nejprve sám být dobrým plodem. Jenom dobrý plod může rozpoznat špatný. Špatný plod hledá pořád své stejně smýšlející plody, aby zakročily proti dobrým. Špatné plody odsuzují, zavrhují, soudí a svazují.

Dobré, zralé plody mají porozumění, jsou laskavé a tolerantní a vůči bližnímu dobrotivé. Dovolávají se sice nesprávností, ale uchovávají si své bližní ve svém srdci. To znamená: Už neposuzují, neodsuzují a nesoudí.

Opakuji: Podle jejich plodů je máte poznat. Dobrý plod zná špatný plod, avšak špatný plod nepozná dobrý plod. Dobrý plod se dívá jenom na dobro, špatný plod jen na špatné. Podle toho člověk myslí, mluví a jedná.

Naplňuj vůli Boží

10. Ne všichni, kteří Mi říkají: „Pane! Pane!“, vejdou do Říše nebeské, nýbrž ti, kteří činí vůli Mého Otce, jenž jest na nebesích. Mnozí budou ke Mně mluvit v onen den: „Pane, Pane, neprorokovali jsme v Tvém jménu? Nevyháněli jsme v Tvém jménu d'ábla? Nevykonali jsme v Tvém jménu mnoho zázračných skutků?“ Pak Já k nim promluví: „Nikdy jsem vás neznal; ustupte všichni ode Mne, jež působíte zlo.“ (Kap. 27:10)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kdo se jenom dovolává Mého jména a nenaplňuje vůli Mého Otce, ten je přes své zdánlivě duchovně působivé řeči a svá zdánlivě závazná slova chudý duchem a nevstoupí do Říše nebeské.

Kdo však koná nezištné skutky, aniž by očekával odměnu a uznání, ten to je, kdo činí vůli Mého Otce; neboť tak, jak jedná, tak také myslí a mluví.

Nezištné pocity vznikají jedině z pocitů a myšlenek naplněných Bohem. Jsou-li myšlenky člověka nečisté, jsou i jeho slova jalová a jeho skutky sobecké.

Poznejte: Kdo zdánlivě mluví z Já Jsem, tedy mluví zdánlivě Mé Slovo, a zdánlivě v mém jménu koná činy a z toho dobře žije, ten už přijal svou odměnu. V nebi už žádnou odměnu nedostane. Kdo koná nezištně skutky lásky a pracuje pro své pozemské živobytí, ten přijme v nebi spravedlivou odměnu.

Poznejte: Duchovní chléb je duchovní potrava duše. Chléb pro tělo má být vysloužen podle zákona „Modli se a pracuj“.

Duchovní chléb přichází z nebes a je podáván těm, kteří zachovávají zákon lásky a života a plní také přikázání „Modli se a pracuj“.

Pozemský pokrm daruje Bůh lidem skrze zemi. Plody země potřebují přípravu skrze práci lidských rukou. Proto je dělník hoden své odměny.

Rozeznávejte rozdíl mezi chlebem pro duši a chlebem pro pozemské tělo! Sice proudí oba ze stejného pramene, avšak jeden je duchovní a je podáván duši, a druhý je zhuštěná látka, hmota, a je dáván fyzickému tělu. Co velký duch, Bůh, daruje lidem pro jejich fyzické tělo, vyžaduje lidskou práci; např. se musí sít, obdělávat, sklízet a zpracovávat. Za to má být člověk také člověkem odměněn.

Do Říše Boží bude přijat jenom ten, kdo koná všechno z lásky k Bohu a lidem.

Stavěj na skále - Kristově

11. Proto, kdo tato Moje slova slyší a řídí se jimi, toho srovnávám s moudrým mužem, který vystavěl svůj dům na pevné skále. A přišel déšť a přišly povodně a větry duly okolo tohoto domu; a on se nezbořil; neboť byl založen na skále.

12. A kdo tato Moje slova slyší a neřídí se jimi, ten budiž přirovnán k pošetilému muži, jenž postavil svůj dům na PÍSKU. A přišel déšť a přišly povodně a duly větry a narážely na dům, i padl, a veliký byl jeho pád. Ale město, které je pevně postaveno, obehnáno kolem dokola pevnými zdmi, nebo založeno na vrcholu hory a na skále, nemůže nikdy padnout ani být skryto.

13. A stalo se, když Ježíš dokonil tuto řeč, užasl lid nad Jeho učením. Neboť oslovoval hlavu a srdce, když učil, a nemluvil jako zákoníci, kteří učili jenom z moci úřední. (Kap. 27:11-13)

Kristus objasňuje, opravuje a prohlubuje Slovo:

Kdo Moje slova slyší a řídí se jimi, ten rozvíjí svůj duchovní život. Zakládá svůj život na Mně, na skále. Pak bude také čelit všem bouřím a povodním. Po tomto pozemském životě vstoupí jeho duše vědomě do duchovního života a nebude tam cizincem, protože člověk už na Zemi žil v říši nitra.

Prorocký duch je oheň v prorokovi a ve všech osvícených. Bůh promlouval a promlouvá skrze ně ne jako ti, „kteří učili jenom z moci úřední“. Proroci a osvícení promlouvali a promlouvají ze zplnomocnění Věčného, mluvícího Boha, ať to lidé chtějí nebo nechťejí přiznat:

Stojí psáno: „Oslovoval hlavu a srdce.“ Co přijímá intelekt, hlava, o tom „člověk myslící hlavou“ mluví a diskutuje. Přes to přese všechno padne leckteré malé semínko do jejich srdce. Kdo přijímá slovo života srdcem, ten ho také uvádí do pohybu ve svém srdci a přivádí dobrou setbu, život, ihned ke vzkříšení.

Kdo však chce pochopit Slovo Boží jen intelektem, ten bude muset později poznat - možná až po několika ranách, osud -, co svým pochybováním a svou rozumovou ješitností odmítal. Musí poznat, že by mu sémě, Slovo Boží, které bylo dáno proroky a osvícenými z životního rohu hojnosti; bylo mnoho ušetřilo.

Kniha „To je Mé slovo“ působí do Nové doby, do doby Krista. Můj život kdysi jako Ježíš Nazaretský a Mé slovo jako Kristus dnes (1989) jsou základem.

Pro život a myšlení lidí Nové doby v Říši míru Ježíše Krista bude měřítkem, jak Já jsem jako Ježíš Nazaretský myslel, učil a žil. Tímto způsobem Jsem jim velmi na blízku. Přivítají Mě v duchu jako svého Boží na Zemi.

Tato kniha je dílem lásky a života. Z ní se dozvědí lidé v Říši míru také, jak Jsem zahájil a vystavěl dobu světla na Zemi. Dozvědí se, že Jsem působil skrze mnohé věrné, kteří se Mnou bojovali a trpěli pro Novou dobu. Tato kniha „To je Mé slovo“ je tím historickým dokumentem. Bude čtena jak nyní, ve starém světě chýlícím se ke konci -, tak i potom ve stále více propukající Nové době.

Lidé z ní poznají také splnění božského Spasitelova pověření, započatého Mým působením jako Ježíš Nazaretský, potom jako Spasitel, jako Kristus Boží a nyní jako budovatel Nové doby, ve které Já připravuji Svůj příchod jako vládce Říše míru, ve které Jsem bratrem těm, kteří žijí se Mnou a s těmi mnohými, jejichž srdce jsou čistá, v bratrství Kristově.

Dvanáctero přikázání Ježíše

Bible křesťanstva obsahuje Desatero přikázání Božích, která přinesl lidstvu Mojžíš, a také části učení Ježíše Nazaretského.

Ve Svém vyřčeném Díle zjevení „To je Mé slovo. Alfa a Omega. Ježíšovo evangelium. Kristova promluva, kterou svět nezná“ vysvětluje Kristus nyní skrze Prorocké slovo všechny podstatné aspekty Svého pozemského života a Svého učení, které daleko přesahují obsah Bible.

Tam se také dovídáme (Kap. 46:7-21), že Ježíš už před dvěma tisíci lety dal lidstvu Dvanáctero přikázání, přikázání pro nastávající Říši míru na Zemi. Jsou pokračováním Desatera přikázání Mojžíšových skrze Krista, Syna Božího, Spasitele všech lidí a duší. V tomto projeveném díle se říká:

A Ježíš k nim pravil: „Hle, dám vám nový zákon, který ale není nový, nýbrž starý. Stejně jako Mojžíš dal Desatero přikázání lidu Izraele podle těla, chci vám Já dát dvanáct přikázání pro Říši Izrael v Duchu Svatém.

Kdo je tento Izrael Boží? Všichni z každého národa a každého rodu, kteří konají spravedlnost, lásku a dobrosrdečnost a plní Mé přikázání, tito jsou pravým Izraelem Božím!“ A vstává Ježíš pravil:

„Slyš, ó Izraeli, Jehova, tvůj Bůh, je ten Jediný. Mám mnoho svědků a proroků. Ve Mně žijí a pohybují se všichni a mají svoji existenci.

Nemáte vzít život některému tvorů pro zábavu nebo pro svůj prospěch, ani ho týrat.

Nemáte krást majetek někoho druhého, ani hromadit pro sebe samé pozemků a bohatství víc, než potřebujete.

Nemáte jíst maso ani pít krev usmrceného tvora, ani nic jiného, co přináší škody vašemu zdraví nebo vašemu vědomí.

Nemáte uzavírat nečistá manželství, kde není lásky a čistoty, ani zkazit sebe nebo jakékoliv stvoření, jež bylo Svatým stvořeno čisté.

Nemáte dát křivého svědectví proti svému bližnímu, ani někoho úmyslně oklamat lží, abyste mu uškodili.

Nemáte nikomu činit to, co nechcete, aby bylo činěno vám.

Máte vzývat toho jednoho, Otce v nebi, od něhož vše přichází, a ctít jeho svaté jméno.

Máte ctít („ctít“ zde znamená tolik, jako „vážit si“) své otce a matky, kteří se o vás starají, rovněž všechny spravedlivé učitele.

Máte milovat a ochraňovat slabé a utlačované a všechny tvory, kteří trpí bezprávím.

Máte se dopracovat svými rukama všeho, co je dobré a přikázané. Tak máte jíst plody Země, abyste dlouho žili v této zemi.

Máte se po všechny dny očišťovat a sedmý den odpočívat od své práce a světít sabat a slavnosti svého Boha.

Máte činit jiným to, co chcete, aby bylo činěno vám.“

Vnitřní cesta

„Blíž, můj Bože, k Tobě blíž“

Jako Ježíš Nazaretský nám daroval Kristus před téměř dvěma tisíci lety kázání na hoře. A podle smyslu pravil tato slova: „Mám vám ještě mnoho říci, ale nyní to ještě nemůžete pochopit. Sešlu vám však Ducha pravdy, který vás povede do veškeré pravdy.“

Tato slova se v naší době naplnila: Kristův Boží Duch učí skrze Své Prorocké slovo nyní Vnitřní cestu ve všech stupních a detailech.

Vnitřní cestu „Blíž, můj Bože, k Tobě blíž“ může nastoupit každý podle knih, které jsou volně k dostání v mnoha jazycích. Po celém světě existuje také možnost zúčastnit se školení Vnitřní cesty v Univerzálním životě na určitých místech přenosu.

Ve Vysoké škole Ducha Božího, v Křesťanské škole mystérií v Univerzálním životě, uskuteční se navíc ještě osobní školení - od přípravných meditačních kursů přes intenzivní školení stupně pořádku, vůle, moudrosti a vážnosti. (Informace o vnitřním životě v Univerzálním životě „Blíž můj Bože, k Tobě blíž“: Universelles Leben, Haugerring 7, D-97070 Wurzburg, Německo.)

V lekcích této cesty školení nitra s jejími úkoly a cvičeními se učíme sebepoznáním a očištěním s pomocí síly Krista odložit všechno to, co nám brání žít podle kázání na hoře a podle naší pravé, vnitřní bytosti.

Každému člověku, který nastoupí Vnitřní cestu „Blíž, můj Bože, k Tobě blíž“, se naplní také smysl pozemského života. Jsme na Zemi proto, abychom se opět stali božskými - očištěním negativního v nás. Jestliže jsme se stali opět božskými, potom jsme čistého srdce. Pak jsme dospěli zpět k Bohu. K tomu se říká v kázání na hoře: „Blahoslavení jsou, kteří jsou čistého srdce, neboť budou viděti Boha.“

Co je Univerzální život?

Univerzální život je prvotně - křesťanské společenství v Boha věřících lidí, kteří se dennodenně snaží ve všech životních oblastech uskutečňovat a stále více naplňovat Desatero přikázání a Kázání na hoře, věčný zákon Boží.

Jejich principy jsou rovnost, svoboda, jednota a bratrství. Tato životní kvalita prolíná všechny oblasti jejich života. V naší dnešní době - v době mohutného přelomu a převratu - přijímají pro všechny oblasti života obsáhlé projevy Ducha Božího v Kristu přímo prostřednictvím člověka, ženy, která slouží Duchu Božímu v Kristu jako prorokyně a poselkyně Boží.

Prostřednictvím Svého prorockého slova založil Kristus v roce 1977 na této Zemi Dílo návratu do domova - Dílo Ježíše Krista - Svě spasitelské a osvícenské dílo, Dílo návratu zpět. Ono ukazuje všem lidem a duším cestu zpět k Bohu, do věčné vlasti. V tisících projevech zprostředkoval a zprostředkuje Duch Boží v Kristu od roku 1977 - a to poprvé v dějinách křesťanství - všeobsáhlé, konkrétní, duchovně - božské vědomosti, které umožní každému člověku ubírat se Vnitřní cestou, cestou zpět do věčného bytí.

Na základě Díla návratu do domova - Díla Ježíše Krista - vznikl Univerzální život, to znamená: Myslet, žít a jednat v Duchu Božím. V Univerzálním životě učil a dále učí Duch Boží v Kristu, a daroval nám všechny stupně na cestě k dokonalosti. Je to cesta sebepoznávání a očišťování duše i člověka. Tato cesta vede krok za krokem pomocí důsledné práce na sobě samém v život podle zákonů Božích, do života v nezištnosti, lásce Boží a lásce k bližním, a vede k jednotě s veškerým bytím.

Duchovní shromaždiště jsou pro všechny lidi na celém světě, kteří ve svém nitru hledají Boha - bez ohledu na jejich náboženství, víru nebo světový názor - Církve vnitřního ducha Kristova jako svobodná setkání lidí bez členství, bez kněží, bez obřadů. Tito lidé nepěstují žádné ceremonie; scházejí se, aby se modlili a naslouchali slovům Věčného. Používají učení Boží sami na sobě, aby se stali lidmi v Duchu Božím - tak, jak to již uskutečňovali následovníci Ježíše Krista před 2000 lety v prvotním křesťanství. Tato církev nitra je velká učební církev Ducha Božího na této Zemi, ve které Věčný pomocí rozvinutého vědomí Svě učící prorokyně, Svě poselkyně, vyučuje Absolutní zákon, jež je dědictvím dětí Božích. Kdo se řídí věčnými zákony, nastupuje své duchovní dědictví a stane se duchovním člověkem v Kristu.

V Univerzálním životě uskutečňují lidé zákony Boží všude tam, kde probíhá všední den: V rodině, na pracovišti, ve školce, na školách, v nemocnicích, v zemědělství, v sociálních zařízeních a v hospodářském životě naší doby.

Důsledné hospodaření podle zákonů Božích probíhá v Kristových podnicích, ve kterých stále více lidí - prvotních křesťanů - žije a pracuje podle prvotněkřesťanského hospodářského pořádku, a ve kterých najde uplatnění to, co Pán, Věčný, zprostředkovává o praktických duchovních zákonitostech těm Svým v dosud nevídaném vzdělávání pomocí naší sestry Gabriely.

Život a práce v Univerzálním životě jsou vybudovány na božském principu „dávání a přijímání“, to znamená: Ten, kdo nezištně slouží společnému blahu, nebude strádat.

Na počátku roku 1989 uzavřel Věčný s bratry a sestrami Prvotní obce Nový Jeruzalém svazek pro Říši míru Ježíše Krista. On, Vše-Jediný, přenesl zodpovědnost za všechno dění v Univerzálním životě Jeho smluvní obci. Členové smluvní obce, kteří rozhodují vše prademokraticky společně, vzhlížejí pouze na tohoto jednoho pastýře, Krista, a snaží se splňovat božské zákony. Podílejí se aktivně na vybudování Říše míru Ježíše Krista, která vzniká z Univerzálního života. Vycházejíc od smluvní obce Nový Jeruzalém vznikly a vznikají další prvotní obce v Univerzálním životě.

Lidé Univerzálního života jsou průkopníky pro Novou dobu, která již začala. Právě začíná nové časové období, věk duchovní, ve kterém opět přijde Kristus, vládce Říše Boží, Říše Boží na Zemi, aby ji vedl tak, jak to jest na nebesích. V Říši míru Ježíše Krista jsou věčné zákony, zákony věčného bytí, uskutečňovány proto, aby byla postupně stále víc a více zjemňována materie a opět přizpůsobena prapůvodní lásce, božskému bytí.

Každému člověku stojí cesta do Říše Boží otevřena. Kroky na této cestě jsou meditační kurzy a stupně k dokonalosti počínaje od zákonného principu pořádku až k milosrdenství. Nikdo není vyloučen, kdo se opravdově chce s Kristem touto cestou v nitru i vnějšku ubírat, aby s Ním vybuodoval Říši míru na této Zemi.

Kontakty

Univerzální život

P.O.BOX 58

Litevská 1

100 05 Praha 10

Univerzální život

P.O.BOX 95

350 02 Cheb 2

Univerzálny život, M.R.Štefánika 33/33
965 01 Žiar nad Hronom, Slovenská Republika

Univerzálny život, P.O.BOX 196

814 99 Bratislava 1, Slovenská republika

www.home.sk/www/univers/index.html (domovská stránka)

univerzalzivot@pobox.sk (e-mail)

Universelles Leben E.V., Postfach 5643

D 970 06 Würzburg, Německo

www.universelles-leben.org (domovská stránka)

info@universelles-leben.org (e-mail)

Verlag DAS WORT GmbH.

Max-Braun-Strasse 2

D-97828 Marktheidenfeld-Altfield/Německo

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.universelles-leben.org

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)